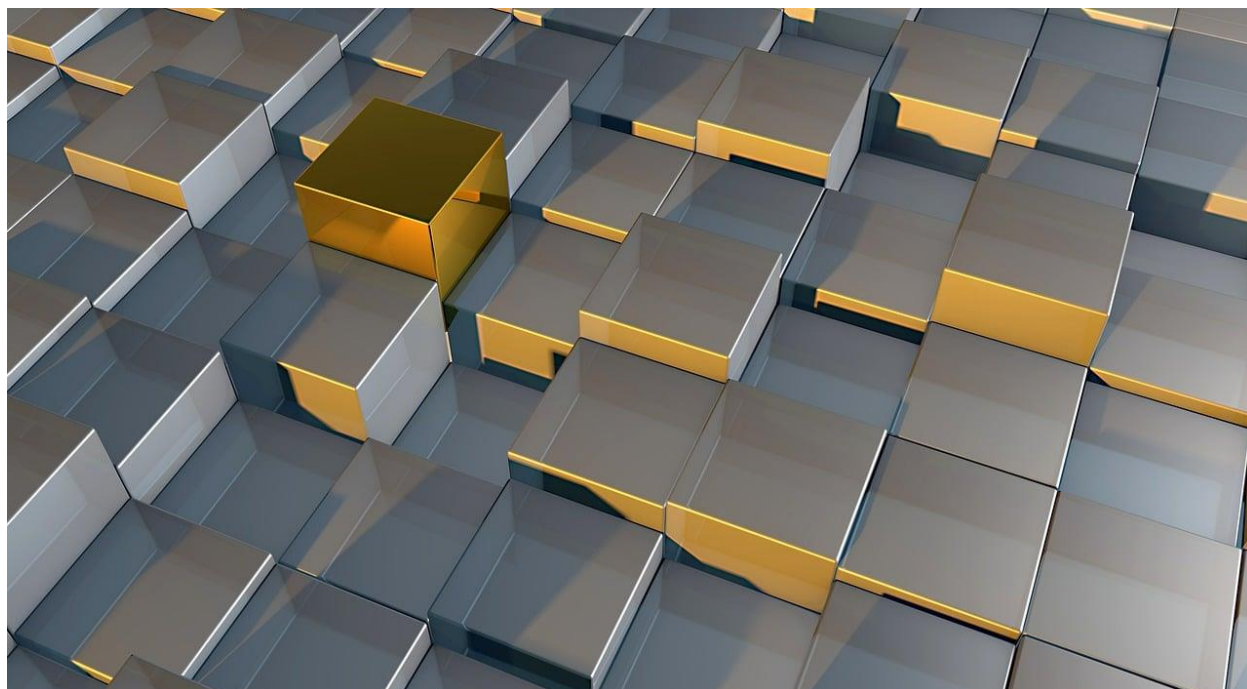


Valsts un ES līmeņa politikas rekomendācijas



*Pilnveidota un uzlabota jauniešu grupu metodoloģija veselīgu attiecību veidošanai
(Re-GROUP)*



Līdzfinansē
Eiropas Savienības
Erasmus+ programma

Autors: Mihai Lupu (coord.)

17.12.2022.

Politikas rekomendāciju izstrādē līdzdarbojās

Vlăduț Andreescu

Ako Kārlis Cekulis

Ali Honaramiz

Madara Kanasta

Madara Mazjāne

Clara Badenes Torres

Raya Tsvetkova

Bibliotekāru komanda no publisko bibliotēku sistēmas Rumānijā

“Projekts "Pilnveidota un uzlabota Jauniešu grupu metodoloģija veselīgu attiecību veidošanai" (Nr. 2020-2-LV02-KA205-003201) tika finansēts ar Eiropas Komisijas “Erasmus+: Jaunatne darbībā”, kuru Latvijā administrē Jaunatnes starptautisko programmu aģentūra, atbalstu. Šī publikācija atspoguļo vienīgi autora uzskatus, un Komisijai nevar uzlikt atbildību par tajā ietvertās informācijas jebkuru iespējamo izlietojumu.

IEVADS

Viena no galvenajām programmas “Pilnveidotas un uzlabotas jauniešu grupu metodoloģijas veselīgu attiecību veidošanai (Re-GROUP)” sastāvdaļām ir saistīta ar politikas ieteikumiem gan valsts, gan ES līmenī. Šim nolūkam katra partnerorganizācija veica virkni pasākumu: 1. izpēti par esošajām politiskajām vadlīnijām valsts līmenī un 2. fokusa grupas ar jaunatnes darba speciālistiem. Šī darba secinājumi ir īsi izklāstīti šajā dokumentā.

Konteksts ir vienkāršs, projektā tika izmantota Marta centra īpašumā, testētā un Lavijā pēdējos 10 gadus un divus gadus arī starptautiskā mērogā ieviesta metodoloģija darbam ar jauniešiem. Ar šo projektu metodika tika ieviesta papildu kopienās Bulgārijā, Latvijā, Rumānijā un Spānijā, piedāvājot pietiekami daudz datu, lai formulētu virkni ieteikumu, kas būtu pieejami politikas veidotājiem vietējā, valsts un ES līmenī. Šī dokumenta autors un arī programmas īstenojošās nacionālās komandas apzinās, ka politikas veidošanas process ir ilgs, dažkārt sarežģīts pasākums, tāpēc mums nav izvirzītas nekādas politikas izmaiņas ar pašreizējo projektu. Tomēr katra partnerorganizācija varēs arī turpmāk iesaistīties diskusijās savās valstīs, kā arī Erasmus+ finansēta projekta ietvaros jebkurā turpmākajā ES līmeņa diskusijā par izmaiņām jaunatnes programmās.

Darbības joma un mērķi

Politikas komponenta ideja ir iesaistīt katru no partnerorganizācijām, lai saistītu savu darbību, kuras mērķis ir pusaudzī kā mērķa grupa, ar esošajiem noteikumiem, identificējot iespējamās nepilnības, pārklāšanās un atšķirības starp to, kas pastāv likumos, bet nav ieviests, un formulēt ieteikumus esošā un potenciāli nākošā grozīšanai ar jauniem, likumdošanā vēl neesošiem priekšlikumiem.

Mēs esam ne tikai esošā patērētāji, bet arī varam un mums vajadzētu dot ieguldījumu, lai nodrošinātu, ka mūsu spēkā esošie likumi un noteikumi ir atjaunināti, lai atspoguļotu sabiedrības emancipācijas līmeni ar tās vajadzībām, realitāti un vēlmēm. Mums arī jāaplūko, kā institucionālā, starpinstitucionālā un starpnozaru struktūra faktiski ir pietiekami nobriedusi, lai nodrošinātu tiesību aktu īstenošanu.

Tāpēc šādas metodoloģijas testēšana var sniegt un sniedza vērtīgu ieskatu par: 1. cik ļoti mūsu kopienas to uztver kā kaut ko noderīgu, lai veicinātu labāku dzīves kvalitāti vietējā līmenī, 2. Kā mēs varam paļauties uz esošo vietējo. institucionālās un starpdisciplinārās spējas, lai nodrošinātu to pakalpojumu nepārtrauktību, ko mēs aktivizējam kopienās, izmantojot metodoloģiju, pēc finansētā projekta pabeigšanas, 3. kur mēs veicinājam esošo tiesību aktu saglabāšanu vai ierosinājam jaunas idejas, kas uzlabos to, kas mums ir kā likumi, un pat nākt klajā ar lietām, kas vēl nav aptvertas.

Kā mēs strādājam / metodoloģija

Mēs esam koncentrējušies uz četrām daļām, lai būtu pietiekami daudz datu, lai sniegtu ieteikumus:

1. Metodoloģijas ieviešana vietējā līmenī, t.i., jaunatnes darbinieku apmācība, lai to varētu izmantot, jauniešu grupu startēšana - no šejienes katra komanda varēja redzēt, kas strādā,

- kā trūkst, salīdzinot ar tiesisko regulējumu;
2. Dokumentu izpēti veikšana par pašreizējiem tiesību aktiem par jaunatnes labklājību katrā no četrām valstīm, Bulgārijā, Latvijā, Rumānijā un Spānijā – tas sniedz mums priekšstatu par to, kas mums ir, kas pastāv un kā tiek īstenots;
 3. Kvalitatīvu pētījumu veikšana, organizējot fokusa grupas ar jaunatnes darbiniekiem un jaunatnes likumdošanas speciālistiem – tas dod iespēju sīkāk iedziļināties dažādās ar tēmu saistītās tēmās;
 4. Rekomendāciju sagatavošana – kas ir šī dokumenta mērķis.

Katrā no četrām iepriekš minētajām jomām bija elementi, kas saistīti ar procesa precizitāti, kas būtu jāpiemin. Piemēram, pirmajā, ieviešot metodiku, jaunatnes darbinieki pēc katras nodarbības ar pusaudžiem izmantoja vērtēšanas veidlapas, novērojot, kas izdevās, ko varētu uzlabot, kā jaunieši reaģēja uz apspriesto tēmu utt.

Šie dati ir noderīgi, lai saprastu atvērtības līmeni sabiedrībā, kurā tiek ieviesta metodoloģija. Zinot to, var meklēt risinājumus attiecīgā(-o) temata(-u) risināšanai, tostarp ierosinot dažas izmaiņas vietējā līmenī. Piemēram, Rumānijā Violeta, viena no jaunatnes darbiniecēm, kas ir bibliotekāre Očnița ciemā, Dâmbovița apgabalā, pabeidza tikšanās ar pirmo jauniešu grupu, kuru viņa vadīja, un iepazīstināja ar programmu un metodiku savas vietējās padomes līmenī. kopienai, lūdzot nelielu budžetu izmantot pusaudžu nosūtīšanai uz astronomijas nometni, par ko tika runāts pēdējās jauniešu grupas sesijās. Vietējā dome nobalsoja un līdzekļi tika iegūti, solot, ka katrai startējamai jauniešu grupai līdzekļi tiks piešķirti. Šis ir viens no daudzajiem piemēriem, kad, ieklausoties jauniešu grupās iesaistīto pusaudžu vajadzībās un vēlmēs, tiek mainīti vietējie noteikumi.

Dokumentu izpētē bija paredzēts aplūkot katrā valstī esošos tiesību aktus, vai nu tādus, kas ir veltīti jauniešu labklājībai, vai/un likumus, kuros ir minētas jauniešu tiesības. Piemēram, Bulgārijā visas efektīvās bērnu aizsardzības sistēmas pēc definīcijas aptver vairākas nozares. Bulgārijā šī starpnozarju pieeja darbojas arī Valsts bērnu aizsardzības aģentūras (SACP) un Nacionālās bērnu aizsardzības padomes konfigurācijā, kas ir iestāde ar konsultatīvajām un koordinācijas funkcijām, kas izveidota SACP. Citiem vārdiem sakot, Bērnu aizsardzība “nepieder” nevienai ministrijai, bet aptver dažādas – izglītības, iekšlietu, tieslietu, sociālās politikas, kultūras un jaunatnes. Tāpēc bērnu aizsardzības politikas būtība ir “horizontāla”, kā to izteikuši Bulgārijas partneri.

Trešais komponents aptvēra kvalitatīvo izpēti, organizējot fokusa grupas katrā no partnervalstīm ar šādu ieteicamo dinamiku:

1. Laiks, ko ieteicams pavadīt katrā fokusa grupā, apm. 2,5 stundas, šajos pasākumos iekļaujot 30 dalībniekus:

- 30 minūtes, veidojot prezentāciju par līdz šim paveikto, iegūt jaunatnes darbinieku viedokli par to, kā viņiem klājās jauniešu grupu vadīšanā, kā viņi redzēja programmas nozīmi pusaudžiem;
- 45 minūtes diskusiju par esošo tiesisko regulējumu un dažādām pieejamām metodoloģijām un pieejām un to, kā mēs varam veidot tiltus;
- 60 minūtes, prāta vētras vingrinājums par to, kādas varētu/vajadzētu mainīt vietējā, valsts un ES līmenī, lai pusaudžiem būtu vairāk iespēju un kontekstu pārrunāt viņus interesējošās tēmas, vismaz tās, kuras tiek risinātas ar metodoloģiju;
- 15 minūtes, noslēguma piezīmes, secinājumi un nākamie soļi.

2. Vadošie jautājumi pasākuma(-u) laikā (ne šādā secībā):

- Kāda ir jaunatnes politika, kas palīdz palielināt tādas metodoloģijas kā ReGroup? Cik no esošā ietvara tiek ieviests un ieviešams? Kur ir vājās vietas? Kādas izmaiņas ir nepieciešamas (obligāti, patīkami, ka ir)?
- Kuras ir labākās enkurinstitūcijas/organizācijas/profesionāļi, kas ir atbildīgi par šādu metodiku ieviešanu? Kādas ir viņu iespējas un izaicinājumi, lai nodrošinātu nepārtrauktību un mērogojamību?
- Vai tas ir slazds, ka virza šādas metodikas uz skolām un domā, ka tās var aptvert, uzlabojot esošās mācību programmas? Vai tas darbotos (plusi un mīnusi)? Vai tas ir ilgtspējīgs?
- Cik liela daļa no nepieciešamajām izmaiņām tiesiskajā regulējumā attiecas uz ES un nacionālo politiku un cik daudz uz vietējiem lēmumiem (vietējā padome, mēra birojs utt.) un esošā tiesiskā regulējuma izpildi?
- Kas nepieciešams, lai būtu nepieciešamie budžeti un citi nepieciešamie resursi, lai nodrošinātu šādu metodoloģiju nepārtrauktību un mērogojamību?
- Kā mēs varam izveidot tiltus starp esošajām metodoloģijām un programmām, kas risina līdzīgas tēmas?
- Kā var nodrošināt augstu profesionalitātes līmeni šādu metodiku ieviešanā? Kas ir nepieciešams tiesiskā regulējuma līmenī (ja tāds ir), lai palīdzētu šajā procesā uzturēt šādas programmas un metodoloģijas augstā kvalitātē?
- Ja ir nepieciešamas izmaiņas politikā, kuras ir labākās institūcijas šādu procesu vadīšanai (vietējā, valsts un ES līmenī)?
- Kas nepieciešams, lai virzītu ieteikumus par tiesiskā regulējuma izmaiņām (dati, ekspertīzes, termiņi, līdzekļi, organizatoriskais atbalsts utt.)?

Kur mēs esam attiecībā uz likumdošanu saistībā ar jaunatni?

1. Bulgārija

Bulgārijā bērnu aizsardzības juridiskie pamati ir atrodamī 1991. gada konstitūcijā un vairākos primārajos un sekundārajos tiesību aktos, kas kopš tā laika ir pieņemti un grozīti; šie likumi un politika ir izstrādāti dažādos laikos un tempos, un tie nav noteikti tik sistemātiski savstarpēji saistīti kā bērnu aizsardzības sistēmas saskaņots pamats. No tiem visatbilstošākie ir:

- Bulgārijas Republikas 1991. gada konstitūcija: 14. pants nosaka, ka “ģimene, māte un bērni bauda valsts un sabiedrības aizsardzību”. Turklāt 47. pantā ir uzsvērtā arī vecāku atbildība par savu bērnu aprūpi un valsts pienākums viņiem palīdzēt saskaņā ar Bērnu tiesību konvencijā noteiktajām saistībām. Lai gan Konstitūcija uzliek valstij pienākumu aizsargāt pamestos bērnus, tā neuzliek valstij īpašu pienākumu aizsargāt bērnus, kuri ir pakļauti vardarbības, nolaidības vai ekspluatācijas riskam. Tomēr pienākumu nodrošināt īpašu aizsardzību un aprūpi bērniem varētu uzskatīt par tādu, kas ietver šo lomu. Satversme arī nosaka, ka vecāku tiesību ierobežošanas vai apturēšanas nosacījumus un kārtību nosaka likums (47. pants).
- Bērnu aizsardzības likums (BPA) un tā ieviešanas noteikumi; CPA pirmo reizi tika izsludināts 2000. gadā, tika būtiski pārskatīts 2003. gadā un pēc tam tika vairākas reizes grozīts; kā teikts 1. pantā, CPA “regulē bērna tiesības; bērnu aizsardzības principi un pasākumi; valsts un pašvaldību institūcijas un to mijiedarbība bērnu aizsardzības pasākumu veikšanas procesā, kā arī juridisko un fizisko personu līdzdalība minētajās darbībās”. Tajā tika izveidotas iestādes, kas ir atbildīgas par bērnu aizsardzību.
- Sociālās palīdzības likums (SAA) un tā īstenošanas noteikumi pirmo reizi tika izsludināti 1998. gadā un vairākkārt grozīti (pēdējā redakcija datēta ar 2016. gadu). Svarīgi atzīmēt, ka tika pieņemts jauns Sociālo pakalpojumu likums, kas stāsies spēkā 2020. gada 1. janvārī; tas ienesīs būtiskas izmaiņas Sociālās palīdzības likumā un Bērnu aizsardzības likumā. SSA formulē sociālās palīdzības pabalstu un sociālo pakalpojumu veidus, kas pieejami neaizsargātiem Bulgārijas pilsoņiem, tostarp bērniem; tā izveido Sociālās aizsardzības aģentūru un tās vietējā līmeņa filiāles, kurās darbojas bērnu aizsardzības departamenti.
- Ģimenes kodekss nosaka vecāku un bērnu tiesības ģimenē un regulē tādu jautājumus kā laulība, šķiršanās, radniecība un adopcija; tajā ir arī īpaša sadaļa par attiecībām starp vecākiem un bērniem. Tajā noteikts, ka bērniem ir tiesības tikt audzinātiem un izglītotiem tādā veidā, kas nodrošina viņu fizisko, garīgo, morālo un sociālo attīstību (124.pants); kā arī to, ka vecāki nedrīkst izmantot spēku vai citas audzināšanas metodes, kas pazemo bērna cieņu (125. pants).
- Valsts stratēģija bērniem (2008-2018) ir galvenais stratēģiskais dokuments saistībā ar bērnu tiesībām Bulgārijā. Nacionālajā stratēģijā ir noteikti prioritārie virzieni un darbības bērnu tiesību un labklājības uzlabošanai Bulgārijā, un tās mērķis ir izstrādāt visaptverošu rīcības plānu bērniem un jauniešiem. Valsts stratēģijā 2008.–2018. gadam starp bērnu aizsardzības prioritātēm tika noteikta alternatīvā bērnu aprūpe, bērnu aizsardzība pret vardarbību, vardarbību un ekspluatāciju, kā arī nepilngadīgo likumpārkāpēju tiesības uz taisnīgu un likumīgu attieksmi.
- Bērnu aizsardzības nacionālo programmu Ministru padome katru gadu pieņem kā Nacionālās bērnu aizsardzības stratēģijas darbības plānu. Tas regulē visu valsts institūciju pienākumus bērnu tiesību nodrošināšanas un ievērošanas pasākumu īstenošanā Bulgārijas Republikā atbilstoši viņu interesēm.

- Valsts stratēģija “Bērnu deinstitucionalizācijas vīzija Bulgārijas Republikā” 2010.–2025. gadam nosaka politiku pārejai no institucionālās uz kopienas aprūpi un nosaka ceļvedi secīgai ieguldījumu atņemšanai no aprūpes struktūrām, kas nav saistītas ar ģimeni. Stratēģija ir aprīkota ar Rīcības plānu tās īstenošanai. Pirmais tika pieņemts 2010. gadā, un pēc tam tam sekoja ikgadējie uzraudzības ziņojumi. 2016. gada oktobrī tika pieņemts otrs rīcības plāns.
- Valsts programma vardarbības un vardarbības pret bērniem novēršanai 2017-2020 un tās īstenošanas rīcības plāns (2017-2018) nosaka visu veidu vardarbības pret bērniem (fiziskās, emocionālās, seksuālās) novēršanu visos apstākļos (mājās, skolās), alternatīvās aprūpes iestādes, digitālā vide, sodu iestādes) kā valdības prioritāte. Rīcības plānā ir noteiktas dažādas struktūras un procedūras, kā arī resursi – gan cilvēkresursi, gan telpas, gan finanšu līdzekļi tā īstenošanai.
- Tiesību aktos, kas saistīti ar bērnu pieeju tiesai, galvenie noteikumi ir ietverti Kriminālkodeksā un Kriminālprocesa kodeksā, Nepilngadīgo un nepilngadīgo antisociālo aktu apkarošanas likumā. Pēdējais ir Bulgārijas bērnu tiesvedības sistēmas galvenais pīlārs. Lai gan tās pieņemšanas brīdī tas tika uzskatīts par pozitīvu soli, jo ar to tika izveidota atsevišķa sistēma bērnu noziedzīgu nodarījumu izskatīšanai (atšķirot tos no krimināltiesību sistēmas), tā joprojām ir novecojusi un sodoša neatkarīgi no grozījumiem, kas ieviesti kopš 2001. gada. Ir bijuši vairāki mēģinājumi uzsākt bērnu tiesvedības sistēmas reformu pēdējo 20 gadu laikā. Pēdējais ietver: 1) valdības pieņemtos politikas dokumentus: Tiesiskums par bērna valsti politikas koncepcija (2011), Ceļvedis Tiesiskuma par bērna valsti politikas koncepcijas īstenošanai (2013)²⁸ un Atjauninātā stratēģija, lai turpinātu Tiesu sistēmas reforma (2015); 2) investīcijas sistēmā un tās pilnveidē ar Tieslietu ministrijas īstenoto Šveices Bulgārijas projektu (2012-2017) un; 3) Tieslietu ministrijas nepilngadīgo likumpārkāpēju novirzīšanas no kriminālprocesa un izglītojošu pasākumu īstenošanas likuma (DUOCRIEMA) izstrādes padziļināta stadija, kas radās bezprecedenta dialoga rezultātā starp galvenajām valsts un nevalstiskajām pusēm, tostarp tiesu iestādēm 2013. - 2016. gadā.

2. Latvija

Saskaņā ar Jaunatnes likumu jaunieši Latvijā ir personas vecumā no 13 līdz 25 gadiem. Jaunatnes politika ir mērķtiecīgs pasākumu kopums visās valsts politikas jomās, lai veicinātu jauniešu pilnvērtīgu un daudzpusīgu attīstību, iekļautos sabiedrībā un dzīves kvalitātes uzlabošanai. Jaunatnes politikas īstenošanas rezultātā ieinteresētās puses (valsts un pašvaldību institūcijas, jaunatnes organizācijas u.c.) veicina jauniešu iniciatīvas, līdzdalību lēmumu pieņemšanas procesos un sabiedriskajā dzīvē, atbalsta darbu ar jaunatni un nodrošina bērniem vieglāku pāreju. pieaugušo statusam, paredzot atbilstošas aktivitātes jauniešu personības attīstībai. Jaunatnes politikas pamatā ir jaunatnes darbs — plānots, jauniešiem izstrādāts praktisks pasākumu kopums (pasākumi, projekti, programmas), lai uzlabotu viņu dzīves kvalitāti. Jaunatnes politikas īstenošanu ietekmē vairāki aspekti, jo jauniešu dzīve ir saistīta ar lielāko daļu valsts politikas jomu, tāpēc šī ir starpnozaru politika, kurai jāīsteno konkrēti jaunatnes politikas uzdevumi; atbalstīt jauniešu iniciatīvas, neformālo izglītību, lietderīgu brīvā laika aktivitāšu iespējas, informācijas pieejamību.

Lai nodrošinātu jaunatni un jaunatnes darbiniekus, kā arī politikas veidotājus valsts un pašvaldību līmenī ar jaunatnes lietām saistīto informāciju, Izglītības un zinātnes ministrija administrē Jaunatnes politikas un jaunatnes iespēju portālu.

Pašvaldības atbilstoši savām funkcijām veic darbu ar jaunatni, ievērojot jaunatnes politikas pamatprincipus un valsts politikas plānošanas dokumentus jaunatnes jomā. Pašvaldību jaunatnes lietu speciālisti strādā ar jaunatni un sadarbojas ar jaunatnes politikas īstenošanā iesaistītajām personām, nāk ar priekšlikumiem jaunatnes politikas attīstībai, īsteno un koordinē informatīvus un izglītojošus pasākumus, projektus un programmas jaunatnes politikas jomā un citas aktivitātes, kas veicina jauniešu dzīves kvalitātes uzlabošanu.

Jaunatnes politikas pamatnostādnes 2021.-2027.gadam

Projekta mērķis ir plānot rīcības politiku, lai veicinātu pilnvērtīgu un vispusīgu jauniešu attīstību, dzīves kvalitātes uzlabošanu un stiprinātu jauniešu līdzdalību.

Lai to panāktu, vadlīnijās ir noteiktas šādas darbības:

1. Darba ar jaunatni kvalitātes stiprināšana.
2. Jaunatnes darba sistēmas izveide un attīstība.
3. Plašākas un aktīvākas jauniešu līdzdalības veicināšana.
4. Darba tirgum un patstāvīgai dzīvei nepieciešamo prasmju un iemaņu apguves veicināšana.
5. Jauniešu ar ierobežotām iespējām iekļaušanas veicināšana.

Pamatnostādņu mērķis un rīcības virzieni noteikti atbilstoši Eiropas Savienības (turpmāk - ES) un nacionālā līmeņa attīstības plānošanas dokumentiem, kas nosaka jaunatnes politikas nozares prioritātes.

Latvijas ilgtspējīgas attīstības stratēģija līdz 2030. gadam

Latvijas ilgtspējīgas attīstības stratēģijā ir izdalītas četras jomas, kas veido Latvijas sabiedrības nākotnes pamatu: radošums, tolerance, sadarbība un līdzdalība:

- 1) radošums – spēja radīt jaunas idejas, rīcības formas vai jaunā veidā savienot esošās idejas, koncepcijas, metodes un darbības;
- 2) tolerance – visu veidu sociālās atstumtības un diskriminācijas mazināšana, tostarp ienākumu nevienlīdzība, vecuma un dzimuma diskriminācija darba tirgū, etniskie aizspriedumi un lingvistiskie institucionālie šķēršļi;
- 3) sadarbība – horizontālās un vertikālās sadarbības veidošana starp iestādēm un iedzīvotājiem;
- 4) līdzdalība - ilgtspējīgai attīstībai nepieciešama arī zināma attieksmes un paradumu maiņa, kā arī aktīva sabiedrības iesaistīšanās.

Latvijas Nacionālais attīstības plāns 2021.-2027.gadam

Jaunatnes politikas pamatnostādnēs ietvertie darbības virzieni un uzdevumi ir pakārtoti trīs Latvijas Nacionālajam attīstības plānam 2021.-2027. prioritātes

1.prioritāte "Spēcīgas ģimenes, veseli un aktīvi cilvēki":

a) darbības virziens "Sociālā iekļaušana" paredz paplašināt un stiprināt darbu ar jaunatni nozīmi un veidus, lai veicinātu efektīvu pāreju no bērnības uz pieaugušu vecumu;

b) rīcības virziens "Psiholoģiskā un emocionālā labklājība" paredz vardarbības novēršanu, t.sk. mobinga mazināšana jauniešu vidū un savlaicīga iejaukšanās dažādās krīzes situācijās, stiprinot cilvēku psiholoģisko un emocionālo noturību un spēju rast labvēlīgu risinājumu. Šīs rīcības ietvaros plānota arī seksuālās un reproduktīvās veselības stiprināšana sabiedrībā un infekcijas slimību izplatības risku mazināšana, uzlabojot psiholoģisko un emocionālo veselību, kas ir ļoti aktuāli īpaši jauniešu vecuma grupā.

2. prioritāte "Zināšanas un prasmes personīgai un valsts izaugsmei"

"Iekļaujoša izglītības vide" paredz sociālās atstumtības riskam pakļauto bērnu un jauniešu (sociāli ekonomiskie riski, īpašās vajadzības, jaunieši nelabvēlīgā situācijā, priekšlaicīgas mācību pārtraukšanas riski) iesaistīšanu ārpus formālās izglītības (t.sk. neformālās izglītības un vaļasprieku) pasākumos (tai skaitā skolas vidē - gan vispārējā, gan profesionālajā izglītībā) un preventīvos un pastāvīgos pasākumos visa veida vardarbības mazināšanai izglītības iestādēs, kā arī atbalsta pasākumos bērniem un jauniešiem, pedagogiem, skolas darbiniekiem un ģimenēm.

3.prioritāte "Vienota droša un atvērta sabiedrība" ietver pašorganizēšanās prasmju un iespēju paplašināšanu, sabiedrības sadarbību, īpaši attīstot jauniešu pilsonisko audzināšanu, iedzīvotāju līdzdalību nevalstiskajās organizācijās, arodbiedrībās un brīvprātīgais darbs.

3. Rumānija

Rumānijā atbildība par jaunatnes politiku ir sadalīta starp centrālā līmeņa iestādēm un vietējām iestādēm. Jaunatnes likuma ietvaros vietējās varas iestādes var brīvi izstrādāt iniciatīvas, un reti kad notiek koordinācija valsts līmenī. Turklāt viens no būtiskākajiem instrumentiem, ko jaunatnes politikas īstenošanā izmanto Jaunatnes un sporta ministrija, bet arī Kultūras ministrija, ir dotāciju piešķiršana nelieliem jaunatnes NVO projektiem (līdz 2021. gada decembrim) / Ģimenes, jaunatnes un vienlīdzīgu iespēju ministrija (kopš 2022. gada janvāra).

Novadu jaunatnes un sporta birojiem, kultūras studentu centriem, kā arī apriņķa kultūras birojiem, universitātēm un skolām ir liela autonomija savu aktivitāšu un kalendāru veidošanā darbam ar jauniešiem. Šī stratēģija nodrošina jauniešu aktivitāšu un jaunatnes darba pieejamību lielam skaitam jauniešu no daudziem reģioniem, pilsētām, pilsētām un ciemiem. Tomēr visa valsts teritorija nav aptverta vienādi, un jauniešu aktivitāšu un jaunatnes darba pieejamības līmenis dažādās valstīs ir ļoti atšķirīgs (dažās pilsētās jaunieši gūst labumu no lielāka skaita aktivitāšu un pakalpojumu nekā citi jaunieši) . Valsts koordinācija šajā jomā ir ļoti sarežģīta, jo nav stingru uzraudzības un novērtēšanas mehānismu jaunatnes aktivitāšu un jaunatnes darba jomā.

Jaunatnes politikai specializētā institūcija līdz 2021. gada decembrim bija Jaunatnes un sporta ministrija, kas izveidota 1990. gadā. 2022. gada janvārī tika finansēta Ģimenes, jaunatnes un vienlīdzīgu iespēju ministrija. Tomēr jaunatnes politikas pasākumi ir izkaisīti citās politikas jomās, piemēram, izglītībā, sociālajās lietās un kultūrā. Kopš 2001. gada stratēģiskie dokumenti jaunatnes jomā, tajā skaitā Valsts stratēģija jaunatnes politikas jomā 2015.-2020. gadam, atkal apvieno jaunatnes politikas vispārējos un darbības mērķus. Taču Valsts stratēģija jaunatnes politikas jomā 2015.–2020. gadam netika atbalstīta ar rīcības plānu, skaidriem budžeta asignējumiem un uzraudzības plānu. Rumānijas valdība pieņēma jaunu jaunatnes stratēģiju nākamajam periodam tikai 2022. gada martā. Tāpēc koordinācija starp augstākā līmeņa iestādēm, kas ir atbildīgas par jaunatnes politiku, nav sistemātiska, un jaunatnes jomā atbildīgajām

centrālajām iestādēm trūkst savlaicīgas kontroles. un pilnībā īstenot darbības, lai sasniegtu jaunatnes politikas mērķus.

Priekšlikums jaunam jaunatnes likumam pašlaik gaida apspriešanu un balsošanu Rumānijas parlamentā.

4. Spānija

Spānijai, lai izprastu jaunatnes tiesisko regulējumu, būtu jāaplūko vismaz šādi tiesību akti:

- *Likums par bērnu un pusaudžu visaptverošu aizsardzību pret visa veida vardarbību tika apstiprināts 2021. gada pirmajā pusē. Šis ir novatorisks tiesību akts nepilngadīgo aizsardzībai pret jebkāda veida vardarbību un ar kuru, cita starpā, ir sasniegts pienākums ziņot kompetentajai iestādei par jebkādam vardarbības pret bērniem situācijām vai to, ka noziegumu, kas saistīti ar vardarbību pret bērniem, noilguma termiņš nesākas, kamēr cietušais nav sasniedzis 35 gadu vecumu. Šis likums ietver arī struktūrvienību izveidi, kas specializējas tiesībsargājošo iestāžu vardarbības pret nepilngadīgajiem situāciju apzināšanā un novēršanā, vai arī Labklājības un aizsardzības koordinatora skolās figūras izveidošanu, kas nodrošinās likuma izpildes protokolu izveidi. rīcība pret iebiedēšanu, kiberhuligānismu, seksuālu uzbrukumus un dzimuma vardarbību.*
- Stājas spēkā valdības nepārprotamā reforma (2021. gada septembris), lai risinātu vietējas vardarbības problēmu. Šajā jaunajā likumā ir iestrādātas Civilkodeksa izmaiņas, kas ierobežo apmeklējumu un uzturēšanās režīmu vecākiem, kuri ir notiesāti par vardarbību vai ar norādēm par to. Pirms šī likuma bērnus varēja nodot vecākiem, kuri bija izdarījuši vardarbību ģimenē pret savu dzīvesbiedru.
- Sieviešu dzimumorgānu kropļošana neatkarīgi no tās veida saskaņā ar Spānijas Kriminālkodeksu ir uzskatāma par ievainojumu. Saskaņā ar 2003. gada 23. septembrī Likumā Nr. 11/2003 ieviesto reformu par īpašiem pasākumiem attiecībā uz pilsoņu drošību, vardarbību ģimenē un ārzemnieku sociālo integrāciju, kas otrdien, septembrī, publicēta Oficiālajā Vēstnesī (BOE) Nr. 234 30, 2003. Šis likums īpaši aizsargā jaunas meitenes, jo viņas parasti cieš no šīm procedūrām agrīnā dzīves posmā.

Visi iepriekš minētie ir paredzēti, lai sniegtu ieskatu tiesiskajā regulējumā, kas saistīts ar jaunatni, un tas nav izsmelošs, taču tos var viegli izmantot kā pamatu turpmākām diskusijām par to, kā katra no četrām valstīm ir apņēmusies aizstāvēt jaunatnes tiesības. .

Kāds ir darbs pie jaunatnes tiesiskā regulējuma?

Zemāk ir uzskaitīti jaunākie tiesību akti, kas ir pieņemti valsts līmenī un gaida ieviešanu, vai tiesību akti, kas gaida apstiprināšanas procesa pabeigšanu. Viena lieta, kas izriet gan no esošā, gan plānotā, ir tāda, ka ES valstis strauji un nopietni virzās uz svarīgo jauniešu tiesību jautājumu risināšanu.

Dažas valstis, piemēram, Spānija un Latvija, šobrīd vairāk cenšas pieņemt ļoti nišas tiesību aktus par konkrētām ar jaunatni saistītām tēmām, piemēram, seksuālās brīvības garantēšanu Spānijā vai iebiedēšanas novēršanas un ieviešanas vadlīnijas izglītības iestādēm Latvijā, savukārt Bulgārija šobrīd meklē plašākas saiknes iespējas. iespējas starp vairākām iestādēm, kurām ir pilnvaras risināt jaunatnes jautājumus, piemēram, daudznozaru bērnu aizsardzības sistēma, kas nosaka katras nozares pienākumus, lai novērstu vajadzību pēc bērnu aizsardzības un reaģētu uz vardarbību, alternatīvu aprūpi, noziedzīgu uzvedību, un Rumānija ir liela mēroga, starpnozaru procesa vidū, lai virzītu vērienīgu jaunu stratēģiju un rīcības plānu jaunatnes politikas jomā 2021.–2026.



BULGARIA

A CONTINUUM FROM PRIMARY, SECONDARY AND TERTIARY PREVENTION
detection, reporting and referral, to service provisions to ensure rehabilitation and recovery

A MULTI-SECTORIAL CHILD PROTECTION SYSTEM THAT MOVES OUT OF THE TRANSITION AND A PROJECT-BASE PERIOD
identifies the responsibilities for each sector to prevent the need for child protection and respond to violence, alternative care, to criminal behaviour in a coordinated manner

A CHILD-RIGHTS APPROACH
will assess and pursue his/her best interest by consulting the child and taking his/her opinions into account

LATVIA

CONSTRUCTIVE REPRODUCTIVE HEALTH AND RIGHTS EDUCATION IN SCHOOLS
signed memorandum, May 2022

NATIONAL BULLYING PREVENTION AND INTERVENTION GUIDELINES FOR EDUCATIONAL INSTITUTIONS
guidelines for education institutions created, August 2022

SPAIN

ONLY YES IS YES LAW / ORGANIC LAW FOR THE COMPREHENSIVE GUARANTEE OF SEXUAL FREEDOM,
waiting for approval

REAL AND EFFECTIVE EQUALITY OF TRANS PEOPLE AND FOR THE GUARANTEE OF LGBTI RIGHTS
presented in June 2022

ROMANIA

COMPLETION AND ADOPTION OF THE NATIONAL STRATEGY AND ACTION PLAN IN THE FIELD OF YOUTH POLICY 2021 – 2026
in accordance with the strategic objectives established by the former Ministry of Youth and Sports through the consultation of civil society, TBD

URGENT COMPLETION OF THE TRANSITION PROCESS OF THE YOUTH COMPONENT FROM THE FORMER MINISTRY OF YOUTH AND SPORTS TO THE NEW MINISTRY OF FAMILY, YOUTH AND EQUAL OPPORTUNITIES
completion and operationalization TBD

MODERN
PROGRESS



Ieteikumi

Ir divas daļas, kas saistītas ar ieteikumiem, kas tiks parādīti šajā pārskatā. Viens nāk no dokumentālās izpētes daļas, kas ir priekšlikumi, ko citos kontekstos apspriedušas dažādas organizācijas, kas aktīvi darbojas jaunatnes darbā četrās aplūkotajās valstīs. Vēl viens nāk no projekta komandas, no diskusijām, kas tika veiktas īstenošanas periodā, no jauniešu grupu dinamikas vērošanas un no fokusa grupām ar jaunatnes darbiniekiem un jaunatnes politikas ekspertiem.

Pieejamās literatūras un pētījumu pārskats

1. Bulgārija

Bulgārijas komanda koncentrējas uz četrām prioritārajām intervences jomām, kā norādīts UNICEF ziņojumā ar ieteikumiem par bērnu labklājību un drošību skolās, kā arī divām starpnozaru, sistēmiskām jomām, viena budžeta un viena institucionālā. kapacitātes palielināšana.

Pilnveides iespējas labklājības jomā:

- Skaidrāka skolu loma sociālo pakalpojumu tīklā kopienas līmenī: loma informācijas apmaiņā, vajadzīgu ģimeņu identificēšanā, riskam pakļauto personu identificēšanā;
- MHPSS (skolu psihologi, sociālie darbinieki u.c.) skolā strādājošā darbaspēka palielināšana un profesionalizācija;
- Labākas MHPSS iejaukšanās un pakalpojumi skolās, kas ietverti visas skolas pieejā;
- Uzlabosim skolas darbinieku pašsajūtu, apzināties izdegšanas riskus un apgādāsim ar prasmēm tikt galā ar stresu un kļūt izturīgākiem;
- Starpnozaru sadarbības stiprināšana starp izglītības, veselības, sociālajiem un aizsardzības dienestiem.

Iespējas pilnveidoties drošu skolu jomā:

- Skolas ar labāku ūdens un sanitārijas aprīkojumu un personīgās higiēnas aprīkojumu un praksi;
- Vecāku līdzdalības stiprināšana skolas plānošanas procesos;
- Studentu lomas stiprināšana veselības vēstījumu apmaiņā.

Situācijas analīzē par valsts finanšu pārvaldību (PFM) ir identificētas dažas sistēmiskas valsts finanšu pārvaldības problēmas, kas ietekmē bērnu tiesību īstenošanu, UN tās varētu risināt, lai veicinātu bērnu labklājību un samazinātu Covid-19 negatīvo ietekmi uz bērniem, pusaudžiem un viņu ģimenēm.

- Budžeta piešķirumi nav pietiekami koncentrēti uz bērnu rezultātiem un visneaizsargātākajām bērnu grupām. Absolūtos skaitļos kopējie izdevumi par bērniem (kopējie un uz vienu bērnu) kopš 2017. gada ir palielinājušies. Tomēr šie piešķirumi nav vērsti uz rezultātiem un nav pietiekami mērķtiecīgi, lai atbalstītu visneaizsargātākās bērnu grupas.
- Ierobežota budžeta dezagregētu datu pieejamība. Labu budžeta datu pieejamība ir ļoti svarīga, lai atbalstītu budžeta plānošanu jomās, kas saistītas ar bērniem, un lai izsekotu, cik labi politikas saistības tiek pārvērstas tiešā darbībā. Budžeta dezagregēti dati bieži netiek vākti, lai nodrošinātu, ka politika un intervences ir mērķtiecīgas, efektīvas un uzraudzītas, un tas ierobežo arī taisnīguma analīzes iespēju.
- Ierobežota koncentrēšanās uz rezultātiem politikas un budžeta veidošanas ciklos. Sabiedriskā politika ietver pretrunīgu prioritāšu un risku saskaņošanu, veicot labu analīzi, lai nonāktu pie labākā varianta un noteiktu instrumentus, institūcijas un vadību, kas nepieciešami politikas īstenošanai un uzturēšanai, kas nodrošina ilgtspējīgu rezultātu sasniegšanu.
- Īstenošanas uzraudzība ir nekonsekventa un bieži vien nav skaidrs, kāpēc esošie tiesību akti un politikas nesasniedz savus mērķus: iemesli var būt dažādi un ietver neprecīzi mērķētu politiku,

neatbilstošu īstenošanu, sliktu laiku, nepareizi izvēlētas mērķa grupas, nepietiekamu finansējumu utt.

- Ierobežots finansējums starpnozaru intervencēm, kas risina tādas sarežģītas problēmas kā agrīna bērniņas attīstība, bērnu ar invaliditāti iekļaušana un pusaudžu garīgās veselības vajadzības. Ir pierādījumi par partnerībām ministriju, reģionālo un vietējo pakalpojumu sniedzēju līmenī, taču tās bieži vien ir nekonsekventas, un finansēšanas mehānismi neveicina starpnozaru iekļaušanos.
- Vietējām iestādēm var nebūt pietiekamas kapacitātes, budžeta un pilnvaru, lai izstrādātu un ieviestu risinājumus bērnu un pusaudžu vajadzībām. Daļēji tas skaidrojams ar ierobežotām vietējās valsts pārvaldes pilnvarām, centrālās, reģionālās un vietējās pārvaldes un pakalpojumu sniedzēju pienākumu nesakārtotību, pašvaldību pārvalžu nepietiekamību vai ierobežotu kapacitāti un nepietiekamu finansējumu. Rezultātā piekļuve kvalitatīvai veselības aprūpei, BAIA un sociālajiem pakalpojumiem visā valstī krasi atšķiras.

2. Latvija

Komanda Latvijā koncentrējās uz trim galvenajiem jautājumiem, kas šobrīd tiek uzskatīti par prioritāriem:

Konstruktīva reproduktīvās veselības un tiesību izglītība skolās

2022. gada 20. maijā Latvijas Jauno ārstu asociācija, 15 NVO, 3 politiskās partijas, Ginekologu un Dzemdību speciālistu asociācija, Latvijas Lauku ģimenes ārstu asociācija un tā mērķa izglītības un zinātnes ministre Anita Muižniece parakstīja memorandu, vienoties par sekojošo:

- Puses atzīst, ka šobrīd bērnu zināšanas par seksuālo un reproduktīvo veselību ir nepietiekamas;
- Puses kopīgi apņemas izstrādāt seksuālās veselības izglītības programmu skolas vecuma bērniem, iekļaujot tajā bērna vecumam un attīstībai atbilstošu un ticamu informāciju par drošu un cieņpilnu attiecību veidošanu, kontracepciju, aizsardzību pret seksuāli transmisīvām slimībām, kā arī izglītošanu par veselīgu seksualitāti;
- Sadarbībā ar nevalstiskajām organizācijām Puses apņemas izstrādāt izglītojošus materiālus skolotājiem izmantošanai mācību stundās, runājot par seksuālās veselības jautājumiem un atbildīgu attiecību veidošanu atbilstoši konkrētajam skolēnu vecumam;
- Puses apņemas apsvērt iespēju atjaunot veselības izglītību sākumskolas programmā vai vienoties par mācību priekšmetu vai nodarbību apjomu, kas ietvers drošu attiecību un dzimumveselības izglītību;
- Politiskās partijas apņemas izskatīt iespēju savās priekšvēlēšanu programmās iekļaut attiecību un reproduktīvās veselības izglītības jautājumu, lai veicinātu šī jautājuma aktualizāciju politiskajās debatēs un likumdošanas dienaskārtībā.

Valsts mobinga novēršanas un iekļaušanās vadlīnijas izglītības iestādēm

Konceptuālais ziņojums "Par iebiedēšanas izplatības mazināšanu izglītības vidē" (turpmāk - Konceptuālais ziņojums) ir izstrādāts sadarbībā ar Labklājības ministriju un Izglītības un zinātnes ministriju (2021. gada vasara), lai pievērstu uzmanību vienam no izglītības iestādēs izplatītākajiem vardarbības veidiem - iebiedēšanu, kā arī piedāvāt iespējamus risinājumus iebiedēšanas izplatības mazināšanai izglītības vidē.

Konceptuālajā ziņojumā ietvertie risinājumi paredz izstrādāt un ieviest valsts izstrādātas vadlīnijas un ieteikumus iebiedēšanas izplatības mazināšanai visās pirmsskolas, vispārējās un profesionālās izglītības iestādēs, vienlaikus mazinot iebiedēšanas izplatību un tās iespējamās sekas.

2022. gada augustā tika izveidots pirmais vadlīniju projekts izglītības iestādēm un 2022. gada septembrī tiks uzsākta pilotēšana vairākās skolās. Pašreizējā programmā izmantotās metodikas aizsācējs un īpašnieks centrs MARTA kopā ar citām NVO, kas ir pionieres vardarbības un iebiedēšanas novēršanas jomā, sniedza savas atsauksmes un ieteikumus šīm vadlīnijām.

Stambulas konvencijas neratifikācija

Stambulas konvencija atzīst, ka vardarbība pret sievietēm ir cilvēktiesību pārkāpums un sieviešu diskriminācijas veids. Tas aptver dažādus ar dzimumu saistītas vardarbības pret sievietēm formas, kas attiecas uz vardarbību, kas vērsta pret sievietēm tāpēc, ka viņas ir sievietes, vai vardarbību, kas viņas skar nesamērīgi. Līdz šim Latvija konvenciju nav ratificējusi, jo pastāv strīdi un domstarpības par konvencijas “dzimuma daļu”. Tā kā ratifikācijas gadījumā attīstītos izglītība par dzimumu un dzimumu līdztiesību, konservatīvās partijas baidās no dzimumu līdztiesības integrētās pieejas, tādējādi nepanākot ratifikāciju kā tādu.

3. Rumānija

Rumānijas komanda aplūko šādas piecas prioritārās jomas, kas izklāstītas UNICEF 2022. gada valsts programmas dokumenta projektā:

Nabadzības apkarošana neaizsargātās jauniešu grupās

Neraugoties uz iepriekšējiem sasniegumiem bērnu labklājības jomā, pēdējos gados ir vērojama bērnu rezultātu uzlabošanās palēnināšanās. Pēc pandēmijas palielinājās nabadzības vai sociālās atstumtības riskam pakļauto bērnu skaits. Eurostat dati liecina, ka nabadzības vai sociālās atstumtības riskam 2020. gadā bija pakļauti 41,5 procenti no visiem bērniem, salīdzinot ar 40 procentiem 2019. gadā, kas ir augstākais līmenis Eiropā un daudz augstāks nekā vidēji Eiropas Savienībā (24,2 procenti). Augstāks nabadzības līmenis ir romu bērniem, lauku bērniem, pusaudžiem un bērniem, kas dzīvo nepilnās un daudzbērnu ģimenēs.

Palielināt jaunatnē ieguldīto budžetu

Neskatoties uz dominējošo trūkumu, pēdējā laikā ieguldījumi bērnos nav būtiski pieauguši. Izglītībai, veselībai un sociālajai aizsardzībai atvēlētie gada budžeti ir vieni no zemākajiem Eiropā. Investīcijas izglītībā ir 3,2 procenti no iekšzemes kopprodukta, kas ir puse no Rumānijas tiesību aktos noteiktā. Lai veiktu ieguldījumus bērnos, nepieciešama sistemātiska koordinācija un sadarbība starp ministrijām un departamentiem un valsts un vietējo administrāciju. Tomēr koordinācija valdībā joprojām ir vāja, jo sociālajā sektorā ir sadalīti pienākumi. Vietējās pārvaldes ieņēmumos dominē centrālās valdības transferti un izlīdzināšanas pārvedumi. Vietējās administrācijas budžeta zemais un neprognozējamais līmenis ir veicinājis pakalpojumu trūkumu vai nekvalitatīvu pakalpojumu sniegšanu dažās jomās.

Investīcijas jauniešu veselībai

Pēdējo piecu gadu laikā ieguldījumi veselības jomā ir palielinājušies, taču tie nav būtiski ietekmējuši bērnu veselību un labklājību. Viņi joprojām dod priekšroku terciārajam sektoram, maz nostiprinot sabiedrības veselības pakalpojumus vai veselības veicināšanu. Gadiem ilgās zemās investīcijas sabiedrības veselībā veicina salīdzinoši augstu zīdaiņu mirstības līmeni un zemu vakcinācijas pārklājumu, kā arī lielu vilcināšanos ar vakcīnu, kas COVID-19 pandēmijas laikā vēl vairāk palielinājās. Pirms pandēmijas nedaudz palielinājās to bērnu skaits, kuri gūst labumu no profilaktiskiem kopienas pakalpojumiem; pandēmijas laikā tas samazinājās par 20 procentiem.

Palielināt digitālo prasību jauniešu vidū

Digitālo prasmju līmenis Rumānijā ir viens no zemākajiem Eiropas Savienībā – tikai 31 procentam rumāņu ir digitālās pamatprasmes vai augstākas par vidējo, un 15 procentiem no visām mājsaimniecībām nav pieejams internets. Izglītības un veselības aprūpes dienesti ļoti maz izmanto jaunās tehnoloģijas un digitālos risinājumus. Rezultātā 32 procentiem skolēnu nevarēja piekļūt tiešsaistes mācībām Covid-19 izraisītās skolu slēgšanas laikā 2020. gadā, kā rezultātā tika būtiski zaudēti mācības.

Novērst un aizsargāt bērnus no šķiršanās, vardarbības, diskriminācijas un nolaidības Ilgtermiņa vīzija par pārmaiņām šajā jomā ir tāda, ka līdz 2027. gadam bērnu aizsardzības dienesti un sistēmas atbalstīs bērniem aizsargājošu vidi, kurā nav vardarbības visos apstākļos (bezsaistē un tiešsaistē), kas novērš bērnu nošķiršanu no vecākiem. aizsargājošas sociālās normas. Šis komponents ietver lielu uzsvāru uz diskriminācijas novēršanu dažādos sabiedrības slāņos, jo īpaši romu bērniem un bērniem ar invaliditāti.

4. Spānija

Darba grupa Spānijā koncentrējās uz piecām galvenajām jomām, kuras uzskatīja par prioritārām un kuras jārisina tiesiskajā regulējumā, vai nu izdodot tiesību aktus, vai nodrošinot esošā tiesību aktu īstenošanu, kā norādīts tālāk.

Spānijā kopš 2010. gada seksuālās izglītības mācīšana valsts skolās ir iekļauta vienlīdzības plānos. Katra skola nosaka savu rīcības plānu. Realitāte katrā centrā un dažādos reģionos ir atšķirīga atkarībā no katra reģiona politiskās situācijas, jo izglītības kompetences ir reģionālas. Izglītības likums (LOMLOE, 2020) pieļauj visaptverošu seksuālo izglītību, bet negarantē to. Privātās skolas turpina izvēlēties, vai izstrādāt līdztiesības plānus. Dažos reģionos, piemēram, Mursijā, parādīšanās, ko sauc par “vecāku pin” (jauns termins, ko radījušas galēji labējās politiskās partijas), Spānijas valsts sociālajā realitātē nozīmēja pirms un

pēc. Tāpēc, ņemot vērā katra reģiona kompetences izglītības jomā, seksuālā izglītība (un ko tas nozīmē attiecībā uz dzimumvardarbības novēršanu un seksuālo veselību) nav garantēta katram jauniešim.

Spānijas štatā aborts ir atļauts no 16 gadu vecuma bez vecāku atļaujas. Šim pasākumam ir paredzēts aizsargāt jaunas meitenes incesta un bērnu laulību gadījumos. Pašreizējais likums paredz, ka to var veikt sabiedrības veselības centros katrā reģionā (katram Spānijas reģionam ir pilnas pilnvaras attiecībā uz veselības aprūpes pakalpojumu administrēšanu). Pašlaik tas tā nav, un bieži vien ir jābrauc uz dažādiem reģioniem, jo daudzas procedūras tiek veiktas privātajos centros. Tāpat kā tas notiek ar seksuālo izglītību, piekļuve šīm tiesībām būs atkarīga no reģiona un pašlaik pie varas esošās politiskās partijas.

Ministru padome (2021. gada jūlijā) apstiprināja Vienlīdzības un Tieslietu ministriju ierosināto Vispārējās seksuālās brīvības garantijas likuma projektu, kura mērķis ir aizsargāt tiesības uz seksuālo brīvību un visas seksuālās vardarbības izskaušanu. Likums paredz efektīvu, visaptverošu un koordinētu politiku pieņemšanu un ieviešanu starp dažādām kompetentajām valsts pārvaldēm, kas garantē seksuālās vardarbības novēršanu un sodīšanu par to, kā arī specializētas visaptverošas atbildes izveidi sievietēm, meitenēm un zēniem, jo galvenie visu veidu seksuālās vardarbības upuri. Likumā galvenā uzmanība ir pievērsta cietušajiem, no vienas puses pastiprinot profilakses un izpratnes veidošanas pasākumus un, no otras puses, atlīdzināšanas un atbalsta mehānismus. Radniecības attiecības tiek uzskatītas par vainu pastiprinošiem faktoriem. Visos izglītības posmos tiks iekļauta arī lielāka dzimumaudzināšana. Tiks veicināta specializētu bērnu namu izveide nepilngadīgajiem cietušajiem. Šis likums ir plaši pazīstams kā “vienīgais jā ir jā”. Likums gaida apstiprinājumu Saeimā.

Ministru padome (2022. gada jūnijā) iepazīstina ar Līdztiesības un Tieslietu ministriju sagatavoto likumprojektu par reālu un efektīvu transpersonu līdztiesību un LGBTI tiesību nodrošināšanu. Topošais likums atzīst tiesības uz dzimumidentitātes pašnoteikšanos. Transpersonas varēs atpazīt administrācija, neiesniedzot nekāda veida psihiatrisku ziņojumu. Tieslietu ministrs skaidroja, ka tekstā paredzēta likumīgā dzimuma maiņa no 12 gadu vecuma, dažādās vecuma grupās un atbilstoši pretendenta briedumam un stabilitātei. Svarīga šī jaunā likuma daļa ir tāda, ka tagad tiks aizliegtas “pārvēršanas terapijas”, ko joprojām praktizē reliģiskās organizācijas, un kas īpaši aizsargās jaunus gejus un transbērņus.

Fokusa grupas un jauniešu grupas ir dinamiskas

1. Bulgārija

Kuras ir labākās enkurinstitūcijas/organizācijas/profesionāļi, kas ir atbildīgi par šādu metodiku ieviešanu? Kādas ir viņu iespējas un izaicinājumi, lai nodrošinātu nepārtrauktību un mērogojamību?

Lai gan lielākā daļa dalībnieku piekrīt, ka nevalstiskās organizācijas varētu būt vislabākās šajā gadījumā, pēc plašākas apspriešanas par Rumānijas gadījumu dalībnieki arī piekrīt, ka bibliotēkas būtu laba vide jauniešu grupu metodoloģijai. Īpaši mazākās vietās (nevis lielākajās pilsētās) kopienas ir vairāk saistītas ar vietējām bibliotēkām un bibliotekāriem, viņiem vairāk uzticas, kā arī labprāt un entuziastiskāk piedalītos viņu darbā. Vietējās organizācijas, kas regulāri strādā ar jauniešiem, vai organizācijas, kas ir vairāk specializējušās uz konkrētu grupu (bērniem ar invaliditāti, bāreņiem, problemātiskiem pusaudžiem u.c.), varētu būt arī lieliski mērķi tādas metodikas izmantošanai kā šī.

Tomēr finansējuma un mērogojamības problēmas ir nopietnas. Daži no mūsu dalībniekiem, kuriem bija pieredze finansējuma saņemšanā no pašvaldības trešās jauniešu grupas izveidei (pēc tam, kad divas tika finansētas no projekta Re-GROUP), minēja savus centienus paplašināt savus centienus tuvējās pašvaldībās – trūka budžets, vēlmes trūkums vai liela viņu ideju uzklauššana. Pašvaldībā, kas tos finansēja, viņiem ir jābūt ārkārtīgi stingriem ziņošanā, un viņi plāno pārveidot jauniešu grupu, lai tā vairāk kļūtu par pilsētas Jauniešu centra daļu, lai saņemtu lielāku atbalstu no viņiem.

Dalībnieki bija vienprātīgi, ka jauniešu grupa kā regulāra organizācijas aktivitāšu sastāvdaļa (tāpat kā iepriekš aprakstītie organizāciju veidi) būtu ideāla, jo tai nav nepieciešami īpaši papildu resursi un to varētu izvietot organizācijas birojos un potenciāli paplašināt ar jauniešu līderu un brīvprātīgo starpniecību.

Liels izaicinājums metodikas ieviešanā ir sabiedrības attieksme pret dzimuma un seksualitātes tēmām. Mācību semināri ar vecākiem varētu palīdzēt, taču bieži tie nav tik efektīvi, kā mēs vēlētos. Augošās galēji labējās un nacionālistiskās, “tradicionālās” vērtības apgrūrina runāt par šīm “tabu” tēmām, kad jaunieši ir pārāk jauni.

Vai tas ir slazds, kas virza šādas metodikas uz skolām un domā, ka tās var aptvert, uzlabojot esošās mācību programmas? Vai tas darbotos (par un pret)? Vai tas ir ilgtspējīgs?

Bulgārijas vienprātība ir tāda, ka skolas dažreiz ir aprīkotas un dažreiz pilnīgi nē, lai varētu īstenot kaut ko līdzīgu jaunatnes grupu metodoloģijai. Kā daļu no oficiālās mācību programmas visi piekrīt, ka tas drīzāk ir nē – būtu neticami grūti vai neiespējami to padarīt par oficiālu mācību materiāla daļu, turklāt ir ļoti naidīgi noskaņojumi pret izglītības pievienošanu seksualitātes, dzimuma vai pat vardarbības jomā. Bulgārijas politikas un pilsoniskās dzīves galvenajā virzienā. Būtu pat grūti to ieviest nevis mācību programmā, bet gan iespējamo ārpusstundu aktivitāšu ietvaros – dalībnieki kā iespējamu praktisku variantu ieteica iesaistīt skolu konsultantus un skolas psihologus, kuriem varētu būt lielākas iespējas to īstenot. Tomēr dalībnieki bija vienprātīgi, ka Bulgārijas skolas var nebūt piemērotas šai metodikai vai kaut kam līdzīgam. Ja tēma pēc sabiedrības standartiem ir “atbilstošāka”, tai var būt lielāka iespēja nodarboties ar ārpusskolas aktivitātēm, taču kā daļu no mācību programmas neformālā izglītība netiek īpaši pieņemta vai slavēta.

Cik liela daļa no nepieciešamajām izmaiņām tiesiskajā regulējumā attiecas uz ES un nacionālo politiku un cik daudz uz vietējiem lēmumiem (vietējā padome, mēra birojs utt.) un esošā tiesiskā regulējuma izpildi?

Lielākā daļa dalībnieku uzskata, ka Bulgārijas problēmas galvenokārt ir saistītas ar sabiedrības attieksmi un spiedienu pret nevalstiskajām organizācijām. Trūkst daudzu ES ietvaru ieviešanas un to vērtības tiek atmestas, taču pašvaldības varētu būt atslēgas, lai ieviestu kaut ko līdzīgu metodikai.

Pašreizējā Bulgārijas politiskajā klimatā to ir grūti pateikt, jo pastāv augsts nedrošības līmenis, produktivitātes trūkums un daudzas reizes vispār ir funkcionējoša valdība. Šajā sarežģītajā politiskajā klimatā dalībnieki ir vienisprātis, ka ir nepieciešams lielāks atbalsts no ES un vietējās bāzes, kur vismaz tiek darīts darbs.

Kas nepieciešams, lai būtu nepieciešamie budžeti un citi nepieciešamie resursi, lai nodrošinātu šādu metodoloģiju nepārtrauktību un mērogojamību?

Pašlaik valsts līmenī jauniešu aktivitātēm nav atvēlēts daudz līdzekļu. Mēs iesakām jauniešu attīstībai piešķirt lielāku budžetu. Viens no kritiskiem piemēriem ir Droša interneta centrs, kuru finansējuma trūkuma dēļ draud slēgts, taču neviena struktūra neuzņemas atbildību, lai gan centram ir pienākumi, kas ierakstīti Valsts programmā vardarbības novēršanai un aizsardzībai. bērniem.

Vietējā līmenī tas pats ir, un vairāk pašvaldību budžeta ir jāpiešķir jauniešiem un vardarbības novēršanai.

Vēl viens dalībnieku ieteikums ir radīt hibrīdākus finansējuma veidus, kas būtu vairāk ilgtermiņa un mazāk balstīti uz projektiem, tādiem gadījumiem kā šis. Tā vietā, lai pieteiktos vienam projektam pēc projekta, kam visiem vajadzētu parādīt kādu jauninājumu, vajadzētu būt vairāk nepārtrauktam finansējumam tādām iniciatīvām un metodoloģijām kā Re-GROUP, kurām ir nepieciešama nepārtrauktība un laiks, lai patiesi parādītu savu ietekmi.

Kā mēs varam izveidot tiltus starp esošajām metodoloģijām un programmām, kas risina līdzīgas tēmas?

Tāpat kā mēs apspriedām iepriekš, daudzi dalībnieki ir vienisprātis, ka finansējumam vajadzētu būt plašākam par īstermiņa projektiem un vairāk koncentrēties uz iespēju ilgtermiņā finansēt metodes, kas darbojas un uzrāda rezultātus.

Dalībniekiem ļoti svarīga šķiet nepārtraukta uzraudzība un izvērtēšana, lai pierādītu šo programmu sniegto nepieciešamību un progresu. Tas varētu pierādīt finansēšanas struktūrām — neatkarīgi no tā, kādā līmenī tās ir, pastāvīgā vajadzība pēc atbalsta šīm iniciatīvām.

Lai panāktu labāku saikni starp šīm metodoloģijām, ir jābūt atvērtākai par to izmantošanu, plašākam ieskatam to radītajos rezultātos un lielākai redzamībai. Dalībnieki uzskata, ka tas nav saistīts tikai ar organizāciju “tuvprātību” dalīties, bet gan iespēju un forumu trūkums, lai viņu darbs tiktu atzīts un atbalstīts.

Kā var nodrošināt augstu profesionalitātes līmeni šādu metodiku ieviešanā? Kas ir nepieciešams tiesiskā regulējuma līmenī (ja tāds ir), lai palīdzētu šajā procesā uzturēt šādas programmas un metodoloģijas augstā kvalitātē?

Kā jau tika apspriests iepriekš, dalībnieki minēja, ka viņiem ir spēcīgs pārraudzības, uzraudzības un nepārtrauktas novērtēšanas mehānisms. Uzklusot par jauniešu grupu organizāciju Rumānijā, viņi vienojās, ka šāda veida pieeja (profesionālu kopienas izveide, darbs ar jauniešu grupām, viņu darba, progresa,

jautājumu uzskaitē utt.) būtu ideāla, bet varbūt tā būtu. arī aplikt ar nodokli, ja to mērogs. Sarunas tika virzītas uz tādas struktūras izveidi, kas galvenokārt darbojas, lai pārvaldītu jauniešu grupu metodoloģijas ieviešanu, kas nodrošinātu atbalstu, resursus un vāktu datus un atbalstītu līdzekļu vākšanu, redzamību un turpmāku mērogojamību.

Pārsvarā sarunas virzījās uz caurskatāmību, nevis tiesiskā regulējuma izmaiņām.

Ja ir nepieciešamas izmaiņas politikā, kuras ir labākās institūcijas šādu procesu vadīšanai (vietējā, valsts un ES līmenī)?

Bulgārijā galvenokārt pašvaldību struktūras; jaunatnes un sporta ministrija; Izglītības ministrija.

Kas nepieciešams, lai virzītu ieteikumus par tiesiskā regulējuma izmaiņām (dati, ekspertīzes, termiņi, līdzekļi, organizatoriskais atbalsts utt.)?

Stabila valdība, kas strādā sabiedrības labā.

Budžeti jēgpilnām iniciatīvām. Politikas veidotāju interese.

Mācību un izglītības pasākumi jaunatnes darbiniekiem, kā arī atbalsts vecākiem, jauniešiem, skolotājiem utt.

2. Latvija

Kāda ir jaunatnes politika, kas palīdz palielināt tādas metodoloģijas kā ReGroup? Cik no esošā ietvara tiek ieviests un ieviešams? Kur ir vājās vietas? Kādas izmaiņas ir nepieciešamas (obligāti, patīkami, ka ir)?

Ministrijas varētu palīdzēt, taču sākumā jāvienojas, kura ministrija par to atbild. Palīdzēt varētu arī pašvaldības, pedagogi un atsevišķs mācību priekšmets skolā, kas palīdzētu jauniešiem atpazīt vardarbību un pēc atpazīšanas būtu skaidrs rīcības plāns.

Varētu veikt izmaiņas esošajā izglītības sistēmā, piemēram, papildinot neformālo izglītību, kurā tiktu mācīta vardarbības profilakse. Veidot sadarbību ar deputātiem, kuri būtu gatavi uzklaut un risināt problēmas. Būtu vērts tikties ar partiju pārstāvjiem, nevis runāt visas Saeimas priekšā. Metodoloģijas ieviešanai nepieciešams finansējums (iespējams, Eiropas projekti), pēc kura katrai pašvaldībai jānodrošina apmācību īstenošanas koordinatori.

Kuras ir labākās enkurinstitūcijas/organizācijas/profesionāli, kas ir atbildīgi par šādu metodiku ieviešanu? Kādas ir viņu iespējas un izaicinājumi, lai nodrošinātu nepārtrauktību un mērogojamību?

Izglītības, Labklājības vai Iekšlietu ministrijas, kuru pārstāvjus varētu pieaicināt, varētu lemt, kura ministrija ir atbildīga.

Viņi nevarētu saskarties ar atbalstu politiskā līmenī, bez finansējuma un bez apmācītiem speciālistiem. Veselības departamentam būtu jāreaģē, jo tas ietekmē fizisko un emocionālo veselību. Kā arī NVO. Šobrīd ir problēma, ka emocionālās veselības (mobingu novēršanas) jautājumi tiek dzīti no vienas ministrijas uz otru un neviens neuzņemas atbildību par problēmu risināšanu.

Vai tas ir slazds, kas virza šādas metodoloģijas uz skolām un domā, ka tās var aptvert, uzlabojot esošās mācību programmas? Vai tas darbotos (par un pret)? Vai tas ir ilgtspējīgs?

Tas varētu noderēt, ja, piemēram, audzināšanas stundās piesaistītu speciālistus, kas varētu pastāstīt tēmu. Būtu labi šo tēmu apspriest stundā, nevis jauniešu centrā, jo tad to apmeklētu biežāk. Ir svarīgi, lai tā būtu pieejama jauniešiem, nevis gaidītu, kad jaunieši paši meklēs informāciju. Tas varētu darboties, ja tas izveido vecāku un skolotāju sadarbību, lai nodrošinātu lielāku vecāku iesaistīšanos. Būtu svarīgi arī izglītēt skolotājus par viņu tiesībām, saskaroties ar skolēnu un viņu vecāku vardarbību. Tas varētu darboties, ja šo jautājumu risina valsts līmenī, nevis tikai pašvaldības.

Un ja vairāk vecāku būtu izglītoti, jo darbs ar jauniešiem būtu efektīvāks, ja jaunieši, pārnākot mājās, nenonāktu atpakaļ vardarbīgā vidē. No pieredzes – bāriņtiesa mēdz nodarboties ar vecāku un pedagogu sadarbības veicināšanu.

Kas nepieciešams, lai būtu nepieciešamie budžeti un citi nepieciešamie resursi, lai nodrošinātu šādu metodoloģiju nepārtrauktību un mērogojamību?

Vietējām iestādēm būtu jāpiešķir budžets tā, lai tām būtu pietiekami resursi šīs metodikas īstenošanai. Secināts, ka ne visām pašvaldībām ir pietiekams budžets, tāpēc būtu nepieciešams valsts atbalsts. Izvirzīt šīs metodikas ieviešanu par prioritāti, meklēt sadarbību ministrijās, finansējumu, iesaistīt jauniešu centrus un esošās programmas, piemēram, "papardes zieds".

Kā mēs varam izveidot tiltus starp esošajām metodoloģijām un programmām, kas risina līdzīgas tēmas?

Sākt ar vienotas vīzijas veidošanu jauniešu apmācībai no valdības puses. Tiek meklēts finansējums, lai skolas varētu piesaistīt speciālistus jauniešu, vecāku un pedagogu apmācībai. Šobrīd lielākā problēma ir finansējums, jo speciālisti par to labprāt runā, bet skolām ir budžeti, kuros nav iekļauta izglītība par vardarbības novēršanu.

Kā var nodrošināt augstu profesionalitātes līmeni šādu metodiku ieviešanā? Kas ir nepieciešams tiesiskā regulējuma līmenī (ja tāds ir), lai palīdzētu šajā procesā uzturēt šādas programmas un metodoloģijas augstā kvalitātē?

Jāceļ skolotāju un jaunatnes darbinieku prestižs un finansējums. Ir jāpiesaista kompetents speciālists, nevis "uzgrūst" pienākumus personai, kura nav kompetenta priekšmetā. Jāpiesaista atbildīga persona, kas godprātīgi pildīs savus pienākumus. Atkarīgs no tā, kurš būs atbildīgs par šīs programmas ieviešanu. Kad ir panākta vienošanās par atbildīgo personu/iestādi, jāorganizē šīs personas apmācība.

Ja ir nepieciešamas izmaiņas politikā, kuras ir labākās institūcijas šādu procesu vadīšanai (vietējā, valsts un ES līmenī)?

Ministrijas, skolotāju asociācijas, pašvaldības. Nepieciešams kāds valdībā, kas "atgrieztos" pret šo. Vislabākie autovadītāji būtu speciālisti, kas saskaras un risina vardarbības situācijas. Tāpat būtu vērts organizēt dažādu nozaru speciālistu grupu (skolotājus, sociālos darbiniekus u.c.), kas rūpētos par sabiedrības izglītošanu par vardarbības jautājumiem, jo daudzi vecāki neatpazīst vardarbību, kā rezultātā vardarbību izdara jaunieši, jo viņi ir paši ir vardarbības upuri.

3. Rumānija

Kāda ir jaunatnes politika, kas palīdz palielināt tādas metodoloģijas kā ReGroup? Cik no esošā ietvara tiek ieviests un ieviešams? Kur ir vājās vietas? Kādas izmaiņas ir nepieciešamas (obligāti, patīkami, ka ir)?

Ir svarīgi, lai jaunatnes tiesības garantētu Rumānijas konstitūcija un dažādi spēkā esošie likumi, kas ir ietvars, kas pieļauj dažāda veida reakciju no sabiedrības, t.i., NVO, privātā sektora, pilsoņiem un, protams, valdības struktūrām. Ikviens, kurš vēlas izstrādāt un īstenot jaunatnes programmas, var to darīt gan valsts, gan vietējā līmenī. Tas nenozīmē, ka tas ir viegls brauciens, jo ir jācīnās pret stereotipiem un tabu tematiem konservatīvākās kopienās (piemēram, lauku kopienās un mazās pilsētās), nodrošinot nepārtrauktību, kad programma darbojas, un sasaistot to ar citām iniciatīvām, lai uzlabotu un mērogotu. - uz augšu. Tāpēc vājās vietas galvenokārt ir saistītas ar piešķirtajiem resursiem, apmācītiem cilvēkresursiem, piekļuvi nobrieduši institucionālajai infrastruktūrai jaunatnes aktivitātēm un, protams, budžetiem, kas pieejami dažādos veidos.

Mums ir vajadzīga konsekvence efektīvu jaunatnes programmu vadīšanā un finansēšanā, un to var panākt stabilā politiskajā vidē. Vai arī, ja tā nav reāla perspektīva, nodrošināt, lai finansējuma plūsma būtu viegli pieejama pilsoniskajai sabiedrībai, lai organizētu intervences, izmantojot esošo sociālo infrastruktūru (skolas, publiskās bibliotēkas, kultūras nami utt.), kā arī uzsāktu jaunas institūcijas plkst. vietējā līmenī (kopienas centri, veidotāju telpas, datoru un kodēšanas centri, brīvprātīgā darba centri utt.), vai apvienot tos (piemēram, aktivizējot veidotāju telpu vai kodēšanas centru publiskajā bibliotēkā).

Kuras ir labākās enkurinstitūcijas/organizācijas/profesionāli, kas ir atbildīgi par šādu metodiku ieviešanu? Kādas ir viņu iespējas un izaicinājumi, lai nodrošinātu nepārtrauktību un mērogojamību?

Šeit bija dažādas pieejas, dažiem dalībniekiem bija pieredze darbā ar skolām vai skolu bibliotēku telpu izmantošanā, un viņi ir izveidojuši savas apmācības telpas un telpas, kur brīvprātīgie var vadīt dažādas aktivitātes. Daži izmanto vadības un vadības klasi, izvēles veselības izglītības nodarbību vai citas, kā arī izveidoja programmas pēc mācību programmas, radot resursus skolotājiem, lai palīdzētu viņiem plānot stundas.

Mūsu pieredze, ieviešot Re-Group metodiku, ir darbs ar publiskajām bibliotēkām kā enkurinstitūcijām, izmantojot publiskos bibliotekārus kā jaunatnes darbiniekus, lai veicinātu pusaudžu grupu veidošanu, īpaši mazās un vidējās kopienās (laukos, mazās pilsētās). Tādā valstī kā Rumānija, kur vairāk nekā puse iedzīvotāju dzīvo lauku apvidos un mazpilsētās, darbs ar bibliotēkām ir dzīvotspējīgs risinājums, jo tas var virzīt neformālās izglītības programmas visiem vecumiem, ne tikai pusaudžiem. Bibliotēka ir neitrāla telpa, atvērta ikvienam, bez mācību programmām, kas sniedz sabiedriskus pakalpojumus sabiedrībai. Bibliotekārs ir profesionālis, kas tiek izmantots darbā ar visa veida cilvēkiem, vairumā gadījumu ir apmācīts kā jaunatnes darbinieks un tiek apmācīts jaunās metodoloģijās, kas nozīmē, ka viņa var sniegt jaunus pakalpojumus vietējā līmenī. Bibliotēka var darīt trīs lietas, lai saviem iedzīvotājiem veicinātu kvalitatīvas zināšanas: 1. organizēt dažāda veida pasākumus, apmācības, darbnīcas, izmantojot bibliotekāra zināšanas, 2. rīkot

dažādus pasākumus, piedāvājot telpas un pieejamo aprīkojumu un resursus. NVO, citām profesionāļu kopienām, 3. Apkopot zināšanas no dažādiem avotiem. Izmantojot bibliotēkas telpu un iesaistot bibliotekāru kā šādu metodiku veicinātāju, mēs palīdzam organizatoriskās kapacitātes veidošanas procesam, nostiprinot bibliotēkas kā nozīmīgus, noderīgus kopienu centrus.

Vai tas ir slazds, kas virza šādas metodikas uz skolām un domā, ka tās var aptvert, uzlabojot esošās mācību programmas? Vai tas darbotos (par un pret)? Vai tas ir ilgtspējīgs?

Daži dalībnieki ir pieraduši strādāt galvenokārt ar skolām un guvuši labus rezultātus, veidojot labas attiecības ar profesoriem un vadību, viņi varētu īstenot savas programmas. Ir vājās vietas, bet tas var darboties.

Re-Group metodikas gadījumā, kur ir jārisina 17 tēmas, katra tēma apmēram 2 stundu, 2 un pusi stundu sanāksmē, darbs ar skolām var būt sarežģīts, jo ir ierobežotas stundas, kas veltītas neformālajam darbam. Izglītība skolās. Tāpēc mūsu ieteikums gan valsts līmeņa lēmumu pieņēmējiem, gan arī ES līmenī ir apsvērt publiskās bibliotēkas kā alternatīvu skolām šādās ilgtermiņa pieejās. Labi ir tas, ka skolas paliek iesaistītas, jo dalībnieku piesaistīšana šādās jauniešu grupās nozīmē profesoru iesaistīšanu. Konkrēti, bibliotekāri dodas uz vietējām skolām un prezentē šādas programmas, bet interesentiem sarunas turpinās bibliotēkā. Tā ir prakse, lai attīstītu un attīstītos, vietējām iestādēm sadarbojoties, lai risinātu vietējās kopienas interesējošas tēmas.

Cik liela daļa no nepieciešamajām izmaiņām tiesiskajā regulējumā attiecas uz ES un nacionālo politiku un cik daudz uz vietējiem lēmumiem (vietējā padome, mēra birojs utt.) un esošā tiesiskā regulējuma izpildi?

Šeit tika panākta vienprātība, ka lielāko daļu lietu var paveikt vietējā līmenī, bet līdzekļu piešķiršanai dzīvotspējīgu programmu nepārtrauktības nodrošināšanai ir jānāk no ES un valsts līmeņa. ES struktūras var dot toni un ieteikt labāko praksi no tām programmām, kuras ir pierādījušas, ka tās darbojas, var radīt diskusiju telpu prakses apmaiņai un apspriešanai, var izveidot finansēšanas mehānismus, kas palīdz parādīties gan jaunām iniciatīvām, gan metodoloģijām, kā arī esošajiem, lai palielinātu mērogu un kļūtu nobriedušāki.

Kas nepieciešams, lai būtu nepieciešamie budžeti un citi nepieciešamie resursi, lai nodrošinātu šādu metodoloģiju nepārtrauktību un mērogojamību?

Divas svarīgas institūcijas Rumānijā ir Nacionālā komūnu asociācija un Nacionālā pilsētu asociācija, kurā ir visi mēri kopā un viņi ir iesaistīti, lai saprastu, cik lietderīgi ir investēt veselos pusaudžos, kā rezultātā tiek iegūti veseli pieaugušie. aktīvi piedalās sociālajā, ekonomiskajā, kultūras un politiskajā dzīvē.

Protams, centrālajai valdībai ir svarīga loma budžeta piešķiršanā Rumānijas ciemiem un pilsētām, taču daudzas lietas var darīt arī vietējā padome un mēru biroji, jo lielāko daļu laika, ieviešot šādas metodoloģijas, piemēram, pārgrupēšana, nav saistīta ar lielām izmaksām.

Vēl viens papildu risinājums, lai nodrošinātu finansējumu jaunatnes programmām, ir KSA naudas izmantošana, bet tādā veidā, kas mazāk attiecas uz korporatīvo mārketingu un PR un vairāk uz vidēja un ilgtermiņa programmu uzturēšanu, kas risina dažādas sabiedrības problēmas, jo Re-Group metodoloģija ir dara.

Kā mēs varam izveidot tiltus starp esošajām metodoloģijām un programmām, kas risina līdzīgas tēmas?

Šeit tika panākta vienprātība, ka ir vajadzīgas diskusijas, lai šādas programmas tiktu prezentētas un pieejamas interesentiem. Jāuzsver tas, ka nav vienotas tiešsaistes telpas ar esošo metodiku un jaunatnes programmu krātuvi, ir daudz resursu, kas izkaisīti dažādās platformās, parasti par nišētām tēmām, t.i., seksuālā izglītība, atkarībām, dzimums utt. Diskusijas centrā bija prezentējot esošos instrumentus, kas izstrādāti citu dažādu organizāciju (pārsvārā NVO) finansētu projektu ietvaros. Parasti šī informācija ir pieejama tiešsaistē un ir gatava lietošanai, taču katrai organizācijai ir atkarīgs, vai tā tiks atrasta un integrēta savās programmās un aktivitātēs. Protams, ja būtu vai nu nevalstiska organizācija, vai valsts iestāde, kas centralizētu un padarītu pieejamus šos resursus, tas daudz palīdzētu ne tikai valsts, bet arī ES līmenī. Un, ja šādas krātuves jau pastāv (piemēram, ES līmenī), padarot tās redzamākas, tiks atvieglota to organizāciju un profesionāļu dzīve, kuras koncentrējas uz darbu ar jaunatni. Diskusijā bija redzams, ka atklājumu, rīku un citu resursu apmaiņa starp organizācijām notiek. Parasti tas notiek par konkrētām tēmām, jo pastāv koalīcijas vai partnerības starp dažādām NVO par dažādām tēmām. Viens piemērs ir aplūkot, kā darbojas NVO, kas strādā sieviešu tiesību un cilvēku tirdzniecības apkarošanas jomā, un tām ir starpinstiūciju platforma PROTECT, kas ir ļoti aktīva un ievērojami atvieglo informācijas un prakses apmaiņu. Ja valdība ar savu jaunatnes struktūru starpniecību neaktivizēs diskusiju telpu par integrētākām, starpdisciplinārām pieejām, vismaz dažas finansējuma pozīcijas vai cita veida resursi ir apsveicami un noderēs tiem, kam ir spējas un griba to darīt. .

Kā var nodrošināt augstu profesionalitātes līmeni šādu metodiku ieviešanā? Kas ir nepieciešams tiesiskā regulējuma līmenī (ja tāds ir), lai palīdzētu šajā procesā uzturēt šādas programmas un metodoloģijas augstā kvalitātē?

Diskusijas laikā tika pieminētas dažādas pieejas, sākot no cilvēku apmācības valsts līmenī (un tas varētu izaugt sniega bumbas efektā), līdz tēmu un izdales materiālu standartizēšanai, kā arī tam, kā šīs tēmas būtu jārisina. Esošo tīklu atbalsta turpināšana un paplašināšana tiek uzskatīta par prioritāti, tostarp atvieglojot resursus, lai uzlabotu un atjauninātu metodikas.

Ja ir nepieciešamas izmaiņas politikā, kuras ir labākās instiūcijas šādu procesu vadīšanai (vietējā, valsts un ES līmenī)?

Mums ir politika, un jauniešu tiesības tiek garantētas un atbalstītas, izmantojot valsts tiesisko regulējumu. Tika panākta vienošanās, ka mēs, protams, varam uzlabot likumdošanu, bet vēl svarīgāk ir tas, ka mums ir labāk jāīsteno esošie pasākumi, pirmkārt, izstrādājot atbilstošu rīcības plānu, otrkārt, izmantojot efektīvāku budžeta piešķirumu (aptverot gan mazos, gan lielākas kopienas visā valstī, rosinot gan jaunas iniciatīvas,

gan atbalstot esošo veiksmīgo programmu turpināšanu un izaugsmi), treškārt, izmantojot uzraudzības un izvērtēšanas plūsmu, kas palīdzēs izstrādāt jaunus pasākumus un izmaiņas tiesiskajā regulējumā. Ja nepieciešamas izmaiņas likumdošanā, priekšlikumu izstrādē būtu jāiesaista visas nozares, bet valsts institūcijām šo procesu jāvada caurskatāmā un iekļaujošā veidā.

Kas nepieciešams, lai virzītu ieteikumus par tiesiskā regulējuma izmaiņām (dati, ekspertīzes, termiņi, līdzekļi, organizatoriskais atbalsts utt.)?

Kā risinājums tiesiskā regulējuma izmaiņu virzīšanai tika minēta lejupeņā pieeja. Dati ir pieejami, līdzekļi ir pieejami (tomēr tos var labāk novirzīt, aptverot gan stratēģiskākas programmas, gan vienkāršākus projektus un aktivitātes). Organizatoriskais atbalsts ir vissvarīgākais, lai būtu lielākas iespējas turpināt iniciatīvas, kas izrādās noderīgas mērķa grupai. Finansējot nejausus projektus un neplānojot un neuzraugot esošās un plānotās iniciatīvas, rezultātus, kā arī paredzamo ietekmi un to, kā visas šīs programmas iekļaujas plašākā stratēģijā un rīcības plānā, mēs varam nezināt, ko mēs sniedzam. un arī riskē izveidot organizācijas, līdz ar to programmas, kas būs spiestas pārtraukt savu darbību jaunatnes jomā vai samazināt iesaisti un rīcības mērogu, nemaz nerunājot par tām NVO, kuras pilnībā slēdz savu darbību pieejamā finansējuma trūkuma dēļ, pat ja viņi dara lielisku darbu.

4. Spānija

Kāda ir jaunatnes politika, kas palīdz palielināt tādas metodoloģijas kā ReGroup? Cik no esošā ietvara tiek ieviests un ieviešams? Kur ir vājās vietas? Kādas izmaiņas ir nepieciešamas?

Kad dalībniekiem tika uzdots jautājums par jaunatnes politiku, kas palīdz uzlabot metodes, piemēram, ReGroup, viņi sniedza ļoti līdzīgas atbildes. Vairākums minēja pirms gada apstiprināto likumu par bērnu un pusaudžu visaptverošu aizsardzību pret visa veida vardarbību. Dalībnieki norādīja, ka tas ir solis uz priekšu un iepriekšējo noteikumu uzlabojums. Šis tiesību akts sola aizsargāt nepilngadīgos pret jebkāda veida vardarbību un, cita starpā, papildina pienākumu ziņot iestādēm par jebkuru vardarbību pret bērniem. Vardarbības pret bērnu noziegumiem noilgums nesākas, kamēr cietušais nav sasniedzis 35 gadu vecumu. Šis likums ietver arī struktūrvienību izveidi, kas specializējas tiesībsargājošo iestāžu vardarbības pret nepilngadīgajiem situāciju apzināšanā un novēršanā, vai arī skolās labklājības un aizsardzības koordinatora figūras izveidi, kuras līdz šim likumā nebija.

Daži dalībnieki pieminēja arī Organisko likumu par visaptverošu seksuālās brīvības garantiju (kura centrā ir cietušie, pastiprinot profilakses un izpratnes veidošanas pasākumus. Radniecības attiecības tiek uzskatītas par vainu pastiprinošiem faktoriem. Visos izglītības posmos tiks iekļauta arī lielāka dzimumaudzināšana. Tiks veicināta specializētu bērnu namu izveide nepilngadīgajiem upuriem. Šis likums ir plaši pazīstams kā "tikai jā ir jā" un Likumprojekts par transpersonu reālu un efektīvu līdztiesību un LGBTI tiesību

garantēšanu (galvenā šī likuma iezīme ir tāda, ka tajā ir atzītas tiesības uz dzimuma identitātes pašnoteikšanos un aizliegts “pārvēršanas terapijas”, ko joprojām praktizē reliģiskās organizācijas un kas īpaši aizsargās jaunus gejus un transpersonas). Abi likumi vēl ir apstiprināšanas procesā.

Runājot par to, cik liela daļa esošā regulējuma ir ieviesta un ieviešama, lielākā daļa dalībnieku bija vai nu “nepārliecināti”, vai “pieņēma”, ka visi likumi ir ieviesti bez problēmām.

Uz jautājumu par “šaurajām vietām” vai nepieciešamajām izmaiņām, visizplatītākā atbilde bija par izglītības un veselības kompetencēm, kuras pārvalda katrs reģions (vai autonomā kopiena, kā to sauc Spānijā). Piemērojot nacionālo likumu, atkarībā no katra reģiona politiskās partijas ideoloģijas tas var aizņemt ilgāku laiku vai pat nenotikt vispār. Konservatīvās politiskās partijas parasti nepiekrīt dzimumaudzināšanai skolās vai abortiem valsts klīnikās, tāpēc tās var likt administratīvus šķēršļus, lai tie nenotiktu.

Kuras ir labākās enkurinstitūcijas/organizācijas/profesionāļi, kas ir atbildīgi par šādu metodoloģiju ieviešanu? Kādas ir viņu iespējas un izaicinājumi, lai nodrošinātu nepārtrauktību un mērogojamību?

Jautāti par to, kuras ir labākās iestādes/organizācijas/profesionāļi, kas būtu atbildīgi par šādu metodiku ieviešanu, dalībnieki atrada zināmu vienprātību par “visu to kombināciju” un jo īpaši par izglītības iestādēm.

Attiecībā uz to, kādas ir šo iestāžu/organizāciju iespējas un izaicinājumi, lai nodrošinātu nepārtrauktību un mērogojamību, atbildes bija dažādas. Lielāko daļu atbilžu būtība būtu šāda: konsekvence (ka šāda veida politikas nedrīkst mainīties, mainoties valdībai) un neļaut visām iestādēm uzņemties saistības.

Vai tas ir slazds, virzīt šādas metodoloģijas uz skolām ar domu, ka tās var aptvert, uzlabojot esošās mācību programmas? Vai tas darbotos (pluši un mīnusi)? Vai tas ir ilgtspējīgs risinājums?

Lielākā daļa dalībnieku piekrita, ka tas nav "slazds" kā tāds, bet gan kļūda, ko piešķir. Viņiem pārāk liela atbildība. Tomēr dalībnieki norādīja, ka skolām ir liela nozīme šo metodiku panākumos. Apmēram 1/3 dalībnieku uzskatīja, ka tai nevajadzētu iekļauties skolas mācību programmās un tai vajadzētu būt atsevišķai nodarbei, ko māca skolā. Runājot par šo darbību ilgtspējību, daži dalībnieki vēlreiz minēja valdības izmaiņu politiskās sekas un to, kā tās var ietekmēt noteiktu politiku efektivitāti un ilgtspējību.

Cik liela daļa no nepieciešamajām izmaiņām tiesiskajā regulējumā attiecas uz ES un nacionālo politiku un cik daudz uz vietējiem lēmumiem (vietējā padome, mēra birojs utt.) un esošā tiesiskā regulējuma izpildi?

Daži dalībnieki ziņoja, ka nav pārliecināti, savukārt citi uzskatīja, ka šīm izmaiņām ir jābūt visos līmeņos un sasniegumiem jābūt saistītiem.

Kas nepieciešams, lai būtu nepieciešamie budžeti un citi nepieciešamie resursi, lai nodrošinātu šādu metodoloģiju nepārtrauktību un mērogojamību?

Uz šo jautājumu dalībnieki atbildēja: “lielāka politiskā ietekme”, sociālā apņemšanās un atkal atbilstība šāda veida politikai, mainoties vietējām pašvaldībām.

Kā mēs varam izveidot tiltus starp esošajām metodoloģijām un programmām, kas risina līdzīgas tēmas?

Sniegtās atbildes atgādināja iepriekšējā jautājumā sniegtās atbildes, un galvenās tēmas bija “politiskā vienprātība”, “politiskā apņemšanās” un “visu iesaistīto institūciju atbildība”.

Kā var nodrošināt augstu profesionalitātes līmeni šādu metodoloģiju ieviešanā? Kas ir nepieciešams tiesiskā regulējuma līmenī (ja tāds ir), lai palīdzētu šajā procesā uzturēt šādas programmas un metodoloģijas augstā kvalitātē?

Galvenās atbilžu tēmas bija “atbildība gan personīgā, gan institucionālā līmenī” un “pastāvīga visa attiecīgā personāla apmācība”. Pāris dalībnieki minēja juridiskās atbildības palielināšanu darbiniekiem, kuri ir iesaistīti darbā ar nepilngadīgajiem, kas ir daļa no jaunā likuma par bērnu un pusaudžu visaptverošu aizsardzību pret visa veida vardarbību.

Ja ir nepieciešamas izmaiņas politikā, kuras ir labākās institūcijas šādu procesu vadīšanai (vietējā, valsts un ES līmenī)?

Dalībnieki vienbalsīgi atbildēja, ka visas institūcijas kaut kādā veidā ir jāiesaista, un, runājot par vadīšanu, daži uzskatīja, ka pārmaiņām jā sākas Eiropas līmenī un pēc tam jāseko valsts un vietējā līmenī.

SECINĀJUMI

Citādi izturieties pret pārbaudītiem stratēģiskiem projektiem

Es izmantošu esošo projektu Pastiprināta un modernizēta jauniešu grupu metodoloģija veselīgu attiecību veidošanai (Re-GROUP) kā gadījuma izpēti, lai izceltu dažas noslēguma piezīmes. Tā pamatā, kā minēts šī dokumenta sākumā, ideja ir tāda, ka Latvijā 10 gadus izstrādāta darba ar jaunatni metodoloģija, izmantojot ES finanšu mehānismus, tika paplašināta un popularizēta citās Eiropas valstīs. Tas atbilst tiesību aktiem Eiropas Savienības līmenī un virza zināšanas un zināšanas visā kontinentā. Tā kā ir kompleksa pieeja, šādas metodoloģijas ieviešana prasa ne tikai ieinteresēto personu apmācību par metodi un tās instrumentiem, bet arī organizatorisko ietvaru, lai uzturētu šādu pieeju augstā līmenī un ilgtermiņā. Vai arī šim nolūkam ir noderīgi resursi, lai pielāgotu un pārbaudītu šādas metodoloģijas dažādos valsts un vietējā kontekstā. Tiklīdz šādas programmas ir izrādījušās noderīgas mērķa grupām (šajā gadījumā jaunatnes darbiniekiem un pusaudžiem), tām ir jāieiet jaunā, sauksim to, brieduma un stratēģiskā palīdzības fāzē, izmantojot atbilstošu atbalstu (finansiālu, tīklu veidošanu, dalīšanās prakses iespējām utt.)., kas ļaus virzīties uz nepārtrauktu mēroga palielināšanas posmu (nacionālo un starptautisko), veidojot organizatorisko kapacitāti vietējo partneru līmenī, ieguldot autororganizācijas metodoloģijas modernizācijā un atjaunināšanā (izmantojot papildu pētījumus, nacionālo īstenotāju NVO ieguldījumu, bibliotēkas vai citas profesionāļu grupas), pilnveidojot ES politiku un pēc tam ieteikumus valsts tiesiskā regulējuma uzlabošanai.

Un tas būtu jā dara pēc noklusējuma, nevis izmantojot sāpīgu un neproduktīvu procesu, meklējot pareizos papildu finansējuma virzienus vai pielāgojot projektu, lai tas šķīst jauns, lai varētu pretendēt uz finansējumu no līdzīgām shēmām. Realitāte ir tāda, ka daudzas reizes organizācijām, piemēram, NVO, ir grūtības uzturēt aktīvus profesionāļus ārpus finansētajām programmām, jo tās daudzkārt ir atkarīgas tikai no dotācijām. Tas nozīmē, ka ir nepārtraukti pūliņi un stress, lai atrastu īstās finansēšanas iespējas, kas ļaus turpināt konkrētas programmas īstenošanu. Tas parasti nozīmē, ka tie paši cilvēki, projektu īstenotāji, ir arī tie, kas raksta jaunos pieteikumus, pastāvot līdzsvarā starp ekspertu darbu, lai nodrošinātu aktivitāšu veiksmi un risinājumu meklēšanu, lai nodrošinātu izaugsmi. koncepcija un programma. Tas var mainīties un tam vajadzētu mainīties, un tas ir viens no galvenajiem ieteikumiem, proti, atšķirīgi izturēties pret pārbaudītiem stratēģiskiem projektiem un paredzēt finansējuma pozīcijas, kas ietver ne tikai izmēģinājuma posmus, bet arī izaugsmes posmus, tostarp vidēja termiņa un ilgtermiņa atbalstu. aktīvu komandu uzturēšana (nepārtrauktības nodrošināšanai, mēroga palielināšanai, metožu atjaunināšanai un pilnveidošanai).

Turpināt starpiestāžu pieeju / jaunatne visās politikas jomās

Katrai no četrām šajā dokumentā iekļautajām valstīm ir sava veida starpinstitūciju pieeja attiecībā uz jaunatnes politiku. Tomēr dažreiz ir nepieciešami papildu rīcības veidi, lai tie kļūtu par realitāti. Mūsu pieņēmums un ieteikums ir izmantot tandēma pieeju, gan starpinstitucionālu, gan starpdisciplināru, un, lai veiktu esošās institucionālās ekosistēmas kartēšanu, ir jādara. Tas ļaus redzēt, kur mēs atrodamies, kādas jomas vēl ir jārisina, kāds ir dažādu ekosistēmas vienību izaugsmes potenciāls (piemēram, kādas programmas ir pietiekami nobriedušas, lai tās paplašinātu, lai sasniegtu jaunas auditorijas un kāds atbalsts ir nepieciešams), kādas ir vajadzības, kādi tilti būtu jāveido starp organizācijām, iestādēm un profesionāļu grupām. Tas ir stratēģisks darbs, un to nevar pareizi paveikt bez ES un valstu iestāžu līdzdalības.

Apskatiet vairāk enkurinstitūciju

Viens no svarīgākajiem šīs programmas virzieniem un pēc tam viens no galvenajiem ieteikumiem ir apsvērt papildu enkurinstitūcijas, ieviešot šādas jaunatnes metodikas. Viens piemērs, kas jau ir pierādīta kā labākā prakse, kas izstrādāta pašreizējās programmas ietvaros, ir publisko bibliotekāru tīkla iesaistīšana kā jaunatnes darbinieki, kas veicina jauniešu grupas. Tas tika pārbaudīts jau 30+ bibliotēkās Rumānijā, īpaši mazās un vidēja lieluma kopienās (ciemos un mazpilsētās, ar mazāk nekā 30 000 iedzīvotāju). {ozitīvās sekas bija tūlītējas, bibliotēka ieguva jaunu pakalpojumu, ko sniegt sabiedrībai, bibliotekārs ieguva jaunas prasmes un zināšanas, pusaudžiem bija atbilstošs konteksts, lai drošā telpā runātu par problēmām, ar kurām viņi saskaras. Būtisks spēks, iesaistot bibliotēkas šādās pieejās, ir tas, ka bibliotekāri jau tiek izmantoti darbā ar jaunatni, un programmas nepārtrauktība, visticamāk, tiks nodrošināta, jo bibliotekāru profesionālajā kopienā ir zemāki atbiruma rādītāji nekā NVO gadījumā. Tik noderīgs pakalpojums sabiedrībai palielina bibliotēkas kā galvenā sociālā, kultūras un zināšanu centra prestižu un nozīmi vietējā līmenī. Mēs sakām nevis to, ka bibliotekāriem ir jāaizstāj NVO jauniešu metodikas ieviešanā, bet gan jāpapildina un jāsadarbojas. Citi profesionāļi, par kuriem būtu jāņem vērā, varētu būt, piemēram, skolu psihologi, ja tādi ir, un, ja tādi ir, tad šī ir laba iespēja celt kapacitāti šo profesionāļu grupu līmenī. Mēs nepārbaudījām darbu ar viņiem, bet mums bija diskusijas, un šķiet, ka par to ir interese. Lieta ir tāda, ka mēģināsim apskatīt papildu enkurinstitūcijas, nevis, teiksim, skolas. Šķiet, ka tie ir ideāli piemēroti, jo jaunatne jau ir, taču mēs varam saprast, ka ir arī citas svarīgas institūcijas, piemēram, bibliotēkas, kas ir vairāk piemērotas ilgtermiņa neformālās izglītības iniciatīvām. Kā izteicās Džeimjs Roberts Volmers, “skolas to nevar paveikt vienas”.

Ieguldiet apmācībā un pārkvalifikācijā

Šis punkts ir ļoti saistīts ar pirmo, kad metodika ir pierādījusi savu efektivitāti, spējot izmantot papildu resursus, lai paplašinātu un attīstītu programmu un pieeju, tas nozīmē arī resursus, lai profesionāļi būtu informēti par jaunas jauniešu grupu veicināšanas un vadīšanas metodes. Tas nozīmē apmācības un pārkvalifikācijas iespējas.

Risināt ar jaunatni saistītās darbības gan valsts, gan vietējā līmenī

Demokrātijās varas un lēmumu pieņemšanas veida decentralizācija ir norma, nevis izņēmums, tāpēc daudz var darīt, koncentrējoties uz pasākumiem vietējā līmenī, tostarp ieguldot ar jaunatni saistītās programmās. Tas, kā rātsnams, piemēram, veic pilsētplānošanu, ir jauniešiem draudzīgs un pievilcīgs, iesaistot jaunatni lēmumu pieņemšanas procesā, liecina par to, cik daudz var paveikt, neprasot valsts līmeņa iejaukšanos. Veids, kā privāts uzņēmums rada kontekstu, lai vecāki varētu piekļūt dažādiem viņu jauniešiem noderīgiem un nepieciešamiem pakalpojumiem (piemēram, atlaides sporta, kultūras un sociālajām aktivitātēm, terapijas sesijām, karjeras atbalstam un mentoringam utt.). arī piemērs tam, cik daudz var paveikt, ja koncentrējamies uz maza mēroga uzvarām un izveidojam atbalsta ekosistēmu, kas dod iespēju katrai vietējai kopienas ieinteresētajai personai rīkoties, atbalstot jaunatnes programmas un iniciatīvas. Darbs ar jaunatni nav vienas vienības, vienas nozares darbs, tas ir aicinājums visai sabiedrībai iesaistīties, un, kad tas notiek, tas dod mums zīmi, ka mēs uztveram jaunatni nopietni kā jaunatni, nevis kā cilvēkus, vēl ne. pieaugušie.

Atzinība profesionāļiem un organizācijām, kas veic jaunatnes programmas

Darbs ar jaunatni ir pārsteidzoši atalgojošs, taču tas nav viegls, to nevar izdarīt neviens, tas noteikti nav labi, un tas nesaņem tik lielu atzinību, kā vajadzētu. Lai šiem speciālistiem un viņu darbam piešķirtu prestižu, ir svarīgi radīt vairāk kontekstu, lai ES un valstu līmenī atzītu jaunatnes darbinieku un organizāciju, kas strādā ar bērniem un pusaudžiem, milzīgo darbu. Tie ir cilvēki, kas sagatavo nākamās pilsoņu paaudzes, kuri veidos kopienas par labākām vietām, nekā to dara pašreizējās paaudzes. Meklēsim veidus, kā labāk novērtēt jaunatnes darbiniekus un viņu darbu. ES un valstu institūcijas var dot impulsu šim jaunatnes darbinieku prestiža piešķiršanas procesam. Tas beidzas ar sociālo normu maiņu, un šeit mēs piedāvājam investēt uzvedības maiņas kampaņās un programmās.

Investējiet diplomātijā

Vienkārši sakot, iesaistīsim parlamenta deputātus valsts un ES līmenī, lai virzītu ar jaunatnes programmām saistītus tiesību aktus starpdisciplinārā, starpinstitūciju veidā. To noteikti var izdarīt, un tas jau daudzviet notiek ar NVO un dažādu profesionāļu grupu darbu, taču arī lejupeņā pieeja papildina pirmās darbības un veicina iepriekš minēto. par prestiža konteksta radīšanu jaunatnes darbiniekiem un organizācijām, kas strādā ar jaunatni un jaunatnes labā.

Meklējiet budžetu vietējā līmenī, pat ja ar to nepietiek

Realitāte, ko mēs esam redzējuši jaunatnes metodikas ieviešanas laikā Bulgārijā, Latvijā, Rumānijā un Spānijā, ir kombinācija, kurā tiek izmantotas pareizās enkurinstitūcijas, koncentrējoties uz noteiktām kopienām, elastīgi pielāgojot instrumentus un metodes, kas pielāgota vietējai specifikai, dod daudz vietas jaunām idejām un dažādu resursu, tostarp finanšu un pieredzes, izmantošanai. Piemēram, Rumānijā darbs ciemos, pie bibliotekāriem, kas dažādos gadījumos nozīmēja vienkāršāku un vieglāku piekļuvi lēmumu pieņēmējiem, t.i., vietējai padomei, un līdzekļu iegūšana jauniešu grupas darbības turpināšanai, piedāvāja iespēju arī bibliotekāram. meklēt atbalstu tieši kopienā, atrodot, piemēram, psihologu, kurš vēlas brīvprātīgi

iesaistīties noteiktu metodikas tēmu pārklāšanā, atrast vietējo sponsoru, kurš vēlas atbalstīt noteiktus materiālus, kas nepieciešami jauniešu grupai, lai uzsāktu kopienas projektu (piemēram, vietējā parka sakopšana) . Tie ir svarīgi soļi ceļā uz pašpietiekamību un pārbaudītu veiksmīgu metodoloģiju nepārtrauktības nodrošināšanu, taču tiem nevajadzētu būt vienīgajam atbalsta avotam, jo optimālā ainava ir jaukts veids, kā nodrošināt šādu programmu atkārtotāns un izaugsmes vajadzības. gados, kvalitātē, saturā un mērogā.

Visbeidzot, pabeigsim ar dažām atklātām pārdomām, sakot, ka:

- Četrās valstīs ir dažādi jaunatnes politikas izstrādes un īstenošanas posmi;
- Jauniešu tiesības aizsargā konstitūcijas, likumi, bet ar to nepietiek, politikas un stratēģijas, pat līdzekļu piešķiršana nav stāsta beigas, tas patiesībā ir tikai normāls sākums diskusijai par to, kā mēs uzvedamies un rīkojamies kā sabiedrība pretīm veselīgiem bērniem un pusaudžiem;
- Mēs joprojām esam punktu savienšanas fāzē;
- Tas, kas notiek, ir labi, bet noteikti nepietiek;
- Dalībai ES ir ļoti liela nozīme, un tas dod vairāk instrumentu, lai to padarītu pareizi;
- Preventīvām darbībām vajadzētu dominēt pār sodīšanas darbībām, un tas attiecas uz paradigmām, kas ir mūsu jaunatnes politikas un rīcības plānu izstrādes pamatā, galu galā jaunatnes tiesību pieeja un darbības parāda emancipācijas pakāpi, ko mēs esam gatavi uzņemt savā sabiedrībā;
- Pilsoniskajai sabiedrībai ir izšķiroša nozīme, taču to nevar izdarīt viena pati, ne skolas, ne bibliotēkas, ne vietējās iestādes; mums ir vajadzīgas gudras pieejas, kas dotu ieguldījumu visiem.